

บทนำ

เสียงเคาะประตูดังรัวพร้อมเสียงตะโกนเรียกอย่างร้อนรนแทรกเข้ามา
ในโสตประสาท พยายามดึงหญิงสาวร่างบางที่นอนอยู่บนเตียงผ้าไหมสีดํา
เรียบหรูให้ออกมาจากห้องนิทราอย่างเอาเป็นเอาตาย

นำเสียดายที่หญิงสาวทำเพียงบิดกายเปลี่ยนท่านอนเท่านั้น

เสียงทุบตึงตังราวกับตอกด้วยค้อนโลหะเจียบหายไป แทนที่ด้วยแรง
กระแทกอย่างรุนแรงเสียงดังพลั๊ก จนประตูไม้สีชาวนเนื้อดีเปิดผลั้วออกมา เผย
ให้เห็นชายผิวคล้ำร่างหนาบึกบึนประหนึ่งนักเพาะกาย ค่อยๆ ลดเท้าข้างขวาแล้ว
วางลงบนพื้นอย่างสวยงาม

ทว่าหญิงสาวที่นอนอยู่บนเตียงก็ยังคงไม่ตื่นอยู่ดี

ภาพตรงหน้าทำให้โศกของชายหนุ่มร่างยักษ์พุ่งขึ้นสูงจดเพดาน เขาปราด
เข้าไปด้านในห้อง ก้มตัวลงจนปากชิดใบหูคนที่อยู่บนเตียงแล้วจึงตะโกนเสียง
ดังลั่น

“นั่น! ตื่นๆๆ!”

คิ้วเรียวสวยของหญิงสาวผู้หลับใหลขมวดเข้าหากันแน่นอย่างหูดหงิด
รำคาญใจ ก่อนปายมือเปะปะไปคว้าหมอนใบใหญ่มาปิดหูเพื่อตัดปัญหา ซึ่งทำให้
ชายหนุ่มหมดความอดทน ดวงตาเล็กเฉียดของเขาเปล่งประกายวาวโรจน์ มือ
หยาบหนากระซากหมอนเขวี้ยงลงที่พื้น ส่วนมืออีกข้างก็คว้าหมับเข้าที่คอเสื้อ

ของหญิงสาวร่างบางตรงหน้าจนตัวเธอลอยสูงขึ้นเหนือที่นอน

“ไอ้ลูกหมา แกจะตื่นตีๆ หรือจะลุกทิ้งน้ำตาอะ” เสียงทุ้มต่ำแฝงแววเหยิ่ม เกรียมของเพื่อนสนิทที่นานครั้งจะได้ยิน เป็นสัญญาณเตือนหญิงสาวว่าสมควรเดินออกจากนิทราแสนสุขแต่โดยดี

นางจึงจอกจำศีลปรือตาทั้งคู่ขึ้นทันที เผยให้เห็นความคมซึ่งจุดดวงดาราในคืนเดือนมืด เธอกะพริบตาถี่ๆ หวังไล่ความม่วงงุนออกไปให้หมด ดวงหน้าเรียวเล็กได้รูปค่อยๆ เยขึ้นสบกับดวงตาเล็กหยีทว่าเต็มไปด้วยไอสังหารของผู้จัดการส่วนตัว ริมฝีปากบางเฉียบสีแดงคล้ำก็ยิ้มกว้างปะหละเออใจราวกับนักเรียนที่ไม่ได้ทำการบ้านมาส่งคุณครู ท่าที่แบบนั้นบอกรัดใจจนว่า อันที่จริงเจ้าตัวตื่นนานแล้ว เพียงแต่ยังไม่อยากจะถูกจากที่นอนเท่านั้น

“กูดมอร์นิง” หญิงสาวเอ่ยทักทายชายหนุ่มสั้นๆ ด้วยรอยยิ้ม ปลายเสียงหวานของเธอติดแหบ เมื่อกอปรกับนัยน์ตาทั้งคู่ที่ยิ้มปรือ ส่งผลให้ร่างกลมกลิ้งอรรชรตรงหน้าไม่ต่างจากดาวยว้ขึ้นสูง เป็นภาพเร้าอารมณ์อย่างที่คงไม่มีผู้ชายคนใดปฏิเสธได้

ทว่าภาพนั้นกลับทำให้ชายร่างยักษ์งะ มือหนาคล้ำปล่อยคอเสื้อของเธอออกราวกับต้องของร้อน

“โอ๊ย! ขนลุก! นังจิ้งจอกเก้าหาง! เก็บมารยาร้อยแปดล้านเล่ห์ของหล่อนไว้ใช้กับผู้ชายเถอะยะ”

โหลชิงลี่หัวเราะชอบใจเมื่อเห็นสีหน้าของเพื่อนชายหัวใจสีชมพูที่ปรายตามองเธออย่างรังเกียจราวกับเธอเป็นแมลงสาบ

“หยุด! นังลี่ ตอนนั้นแกไม่มีสิทธิ์ยิ้ม ไม่มีสิทธิ์หัวเราะ ฉันแค่ทำงานไปยุโรปกับแฟนแค่สี่ปัดห้าเดียว แกถึงกับมีเรื่องราวใหญ่โต ตอนนี่ชื่อแกติดอันดับหนึ่งในการค้นหาแทบทุกเว็บไซต์แล้วนะ ฉันต้องตีตัวบินกลับก่อนกำหนดเลยรู้มั๊ยเนี่ยหา!” ชู่หลิงเท้าเอว เอนนิ้วชี้จิ้มหน้าผากเธอ ทั้งยังดันไปข้างหลังอย่างแรงจนหญิงสาวหน้าหงายแผ่ไปกับเตียง

ซึ่งลี้กโลกตาครึ่งหนึ่งก่อนแต่งตั้งขึ้นมานั่งราวกับตุ๊กตาล้มลุก ทั้งยังเลิกคิ้วพลาบย่อนถามเสียงสูง

“อ้าว! เป็นดาราดัง ชื่อฉันติดอันดับในการค้นหาต่างๆ ของทุกเว็บแล้วมัน

แปลกตรงไหน”

“มันก็ไม่แปลกหรอก ถ้าไม่ได้มาพร้อมข่าวฉาว! ฉันบอกแล้วไงว่าจะมีเรื่องอะไรกับใครยังงี้ก็ได้ แต่อย่าให้รอดหูรอดตาไปถึงนักข่าว ฉันเบื้อตามล้างตามเช็ดให้แกเต็มทีแล้วนะ” ชูหลังยื่นเท้าเอาบันด้วยน้ำเสียงจริงจังจนชิงลิที่เริ่มสัมผัสได้ถึงความรู้สึกของเพื่อนสนิทค่อยๆ นั่งหลังตรง ก่อนจะยิ้มกว้างแล้วเอ่ยปลอบเสียงอ่อน

“เดี๋ยวคนเขาก็ลืมหน้า วันนี้เล่นเรื่องฉัน วันพรุ่งนี้เดี๋ยวก็มีก็เรื่องดาราคคนอื่นๆอีก”

‘...สงสัยหยุดหงิดเรื่องเดวิดแหงเลย’ ชิงลิคิดเมื่อชูหลังยังคงทำหน้าถ่มทิ้ง “เอาน่า หลังหลัง ยังไงภาพลักษณ์ของฉันก็เป็นนางมารอยู่แล้ว พวกนักข่าวกับแฟนคลับออกจะปลื้มด้วยซ้ำที่ฉันขยันทาเรื่องเสมอต้นเสมอปลาย” ชิงลิแถมมือพร้อมกับยกไหล่อย่างที่ชอบทำเป็นประจำ

ชูหลังถอนหายใจออกมาเฮือกใหญ่ “แกกับนั่งเพยเพยนี่คงเกลียดกันไปจนวันตายเลยใช้มั้ยเนี่ย แต่คราวนี้แกเล่นแรงจริงนะ รู้มั้ยว่าพอฉันเห็นข่าวแล้วยังสะดุ้งจนต้องรีบบินกลับมาเลยเนี่ย นี่เดวิดยังไม่หายอนฉันเลย” ชายหนุ่มมีสีหน้าคล้ายจะร้องไห้เมื่อนึกถึงใบหน้าคนรักหนุ่มแสนดี

ชิงลิแทบตบเข่าดังคาดเมื่อคาดเดาถูกเฟงว่าชูหลังกำลังหงุดหงิดหัวเสียเรื่องที่ทะเลาะกับเดวิดคนรักหนุ่มชาวผู้ดีอังกฤษแล้วมาลงที่เธอ ถึงแม้ว่าต้นเหตุจริงๆ แล้วจะมาจากเรื่องที่เธอก่อเรื่องจนชูหลังต้องทิ้งแฟนมาก็เถอะ

“แกก็สวีตกับแฟนไปสิ จะกลับมาทำไม ฉันอยู่ที่นี้ก็จัดการได้ เรื่องจบแบบแฮปปี้เอนด์ ไม่เห็นหรือ” ชิงลิยื่นดอกพวงพยับมือออก เธอแฮปปี้จริงๆ แฟนของเธอคราวนี้นอกจากจะทำให้ศัตรูคู่อาฆาตต้องจ่ายเงินหลายแสนชดใช้ค่าเสียหายแล้ว ยังโดนตีสเครดิตจากกองโฆษณาอีกด้วย คาดว่าอี่เพยเพยคงต้องโบกมือกลางานพวกพริเซนเตอร์เบอร์นดัลลินค่าไปสักกระยะด้วยชื่อเสียงที่เริ่มมัวหมอง ‘สะใจชะมัด!’

ชูหลังมองรอยยิ้มชั่วร้ายของเพื่อนด้วยความรู้สึกเอือมระอาปนเสียวสันหลัง เขารู้ดีกว่าใครว่าเพื่อนของเขาเป็นคนเจ้าคิดเจ้าแค้นมากเพียงใด ลงได้หมายหัวใคร ก็อย่าหวังว่าอีกฝ่ายจะมีชีวิตอย่างสงบสุข แต่ถึงอย่างไรก็อดเป็น

ห่วงเพื่อนไม่ได้ จึงเอ่ยเตือนออกไป

“ยายลี อายุปุ่นนี้แล้วยังไม่เลิกนิสัยเสียๆ นี้อีก เอาเวลาคิดแผนแก้แค้นคนอื่นไปหาสามีดีกว่าม้ายะหล่อน” ชูหลิงแนะนำอย่างจริงจัง เมื่อคิดได้ว่าที่เพื่อนตนเป็นแบบนี้ย่อมมีเหตุมาจากความว่างจัด

“เอ๊ะ” ชิงลี่ชักสีหน้าเมื่อถูกจี้ใจดำเรื่องอายุที่เข้าเลขสาม แต่ไม่มีวีแววของเนื้อคู่กระดุกคู่แม่แต่เงา... ก็ของแบบนี้ไม่ใช่ว่าจะมาก็มาเองหรือไ

“นี่ฉันพูดจริงจังนะ แกไม่รู้หรือว่าผู้หญิงอย่างเราๆ แก่เร็วกว่าผู้ชายเยอะ เปลอวูบเดียวถ้าเกิดแก่สี่ห้าห้าสิบแล้วยังโหมคานต่อแ่งจะทำไมยังเยะ แทนที่จะไปเร่งหาเอาต่อนโน้น ก็ค่อยๆ ดูค่อยๆ เลิกไปตั้งแต่ตอนนี่ไม่ดีกว่าหรือแก แล้วพูดก็พูดเถอะจริงๆ แกก็แอบเครียดเหมือนกันใช้ม้ายละ ไม่งั้นในมือถือแกจะมีแต่เบอร์คลินิกโบท็อกซ์หรือ”

ชิงลี่กะพริบตาปริบๆ หากเปรียบริมฝีปากของชูหลิงเป็นกระบอกปืน ร่างของเธอที่นั่งอยู่เบื้องหน้าก็คงเต็มไปด้วยยวูพุ่นแล้ว หญิงสาวตัวดีสายตาดูเฉยๆ ไปทางเพื่อนที่พูดจาไม่ถนอมน้ำใจเธอแม่แต่น้อย

“หมายความว่ายังไงที่ว่ารายชื่อในมือถือของเรามีแต่เบอร์คลินิกโบท็อกซ์!”

“นี่นั่งเพยเพยจ้ำงแกมาดำฉันรีเปลา่เนี่ย แกเป็นเพื่อนฉันหรือเพื่อนมันกันแน่ หา!” เธอถลึงตาใส่ชูหลิง แวดเสียงดัง มิคาดว่าอีกฝ่ายจะถลึงตากลับมาอย่างน่ากลัว แถมยังตะคอกด้วยเสียงอันทรงพลังยิ่งกว่าจนเธอสะดุ้ง

“ฉันก็เป็นเพื่อนนั่งลี้ตัวดีนี่แหละ ไม่งั้นจะทิ้งสามีมาดูแลมันมัย ผ่ากถามมันด้วยนะว่าเมื่อไหร่มันจะเลิกหาเรื่องใส่ตัวลี้กที่ หา!”

ชิงลี่นั่งอึ้งไปเล็กน้อยกับเสียงตวาดของชูหลิง เพราะปกติแล้วเขาเป็นคนที่ใจเย็น และเป็นหนึ่งในไม่กี่คนที่รองรับอารมณ์แปรปรวนของเธอได้

เชื่อแล้วว่าเขายอมรับว่ามีความรัก คนเรามักจะเปลี่ยนไป...

โบราณว่าไว้ “น้ำเชี่ยวอย่าเอาเรือขวาง” โดยเฉพาะน้ำป่าไหลหลากแบบนี้ ยิ่งไม่ควรเสียด ชิงลี่ผู้เชี่ยวชาญด้านการยืดหยุ่นตามสถานการณ์จึงปรับเปลี่ยนสีหน้าและน้ำเสียงโดยพลัน รวดเร็วยิ่งกว่าจิ้งจกเปลี่ยนสี

“แหม หลิงหลิงคนสวย เรื่องมันก็ผ่านไปแล้ว กระแสแฟนๆ โนโซเซซียลก็ได้ใจมตืออะไรฉันมากมาย ออกจะเชียร์ฉันด้วยซ้ำ ยังไงฉันก็เป็นดารานะ เป็น

ข่าวก็ยังดีกว่าไม่มีคนพูดถึงเลย อีกอย่าง... คนที่ชอบจะตายข่าวดรามามาแบบนี้จะไม่เห็นยายสี่เงินเหรอ ทั้งข่าวท้องก่อนแต่ง เป็นมือที่สามคนอื่น แถมโกหกเรื่องอายุอีกต่างหาก แล้วตอนนี้เป็นยังไงล่ะ ดั่งโคตร แถมงานละครเข้ากระจ่าย”

ซิงลีใช้ความสามารถพิเศษของตนโน้มน้าวเพื่อน แจกแจงที่ละข้อดูมีเหตุผลด้วยน้ำเสียงอ่อนนุ่่ม ซึ่งท้ายที่สุดซู่หลิงก็หลงคล้อยตามอีกครั้งจนได้

เขาพ่นลมออกจากจมูกดังฮึ่ ก่อนจะเอ่ย “ยะ แม่คนมีเหตุผล! แม่คนคิดก่อนทำ!” คำพูดประชดประชันเต็มตัวอย่างคนที่ทำอะไรไม่ได้นอกจากด่า ทว่าคนฟังกลับยิ้มบางๆ พลังผงกัศริระรับอย่างไม่สะเทือน เขาจึงเลือกที่จะหยุดด่า เพราะคนอย่างนังสี่คิดว่าไปก็มีแต่เสียพลังงาน เหนื่อยเปล่าแถมไม่เข้าห้วมันสักคำ!

“ไปอาบน้ำเลยไป! คำนี้มึงมารับรางวัลประจำปีของช่องเอเอ็นทีวีี่นะยะ ทำชิลอยู่ได้” วิญญาณของผู้จัดการดีเด่นกลับมาเข้าสิงร่างของซู่หลิงอีกครั้ง

ซิงลีตอบรับเสียงใสก่อนจะรีบแต่งตัวลุกขึ้นจากเตียงไปจัดการตัวเอง โดยดีไม่กล้าอืดออด ด้วยกลัวไฟโมโหของเพื่อนจะลุกโชติช่วงขึ้นมาอีก

ใช้เวลา่วนวายกันครึ่งวันจึงเสร็จสิ้นกระบวนการแปลงโฉมนางจิ้งจอกน้อย ซี่เขาให้กลายเป็นนางพญา...

งานประกาศรางวัลประจำปีของเอเอ็นทีวีี่ถือเป็นงานสำคัญที่เธอจะผิดพลาดไม่ได้แม้แต่น้อย เนื่องด้วยปกติเธอร่วมงานละครกับผู้จัดการของช่องนี้เป็นส่วนใหญ๋ รวมถึงสื่อมวลชนเองก็ให้ความสนใจแก่งานประกาศรางวัลนี้เป็นอย่างมาก

อันที่จริงต้องบอกว่าเวลาเตรียมการเพียงครึ่งวันยังถือว่าน้อยไปด้วยซ้ำสำหรับงานใหญ่ระดับนี้ ทว่าด้วยความสามารถอันเลิศล้ำของเหล่าช่างแต่งหน้า และทำผมมือหนึ่งที่ซิงลีลั่นคัดสรรมากับมือนั้น จึงเนรมิตทุกอย่างได้ในเวลาที่ดาราสาวพอใจ เธอยื่นหมุนตัวให้ผู้ที่เป็นทั้งเพื่อนทั้งผู้จัดการตรวจดูความเรียบร้อยก่อนออกจากบ้าน

ร่างโปร่งเพรียวอยู่ในชุดราตรียาวลากพื้นสีแดงเลือดนก ที่ยังขับผิวขาวนวลของเจ้าตัวให้ใสวาวดูจูนานมบริสุทธ์ ช่วงบนตั้งแต่เอวขึ้นไปเป็นลูกไม้ฝรั่งเศส ถักทอเป็นลายแปลกแต่มีเอกลักษณ์ คอชุดปาดต่ำเผยให้เห็นลาดไหล่กลมมน และเนินอกที่ดันขึ้นมาเป็นทรงสวยชาวสล้างสะกดสายตา ช่วงล่างเป็นกระโปรง

ผ้ายึดเนื้อดีแนบติดร่าง ส่งผลให้เส้นสายโค้งมนของบั้นท้ายกลมกลิ้งเด่นชัดมากยิ่งขึ้น กระโปรงด้านข้างผ่าแหวกสูงชันมาถึงโคนต้นขา เผยให้เห็นเรียวกาเนียนไว้ผ่าราศียิ่งกว่ากระเบื้องเคลือบราคาแพง และรองเท้าสีสูงเกินหัวนิ้วสีแดงเพลิง แสบตา

เส้นผมดกหนายาวถึงกลางหลังม้วนเป็นลอน ก่อนเก็บรวบทำเป็นมวย คลายตรงบริเวณท้ายทอยเฉียงมาด้านขวา และตั้งปอยผมออกมาให้คลอเคลียอยู่บริเวณกรอบหน้า เสริมให้หญิงสาวแลดูเย้ายวนเป็นธรรมชาติ ก่อนเสียบปิ่นทองแท้ประดับทับทิมสีแดงเข้มนำงามลงไปเป็นเครื่องประดับเพียงชิ้นเดียว ขับให้ดวงหน้าสวยที่วันนี้ประทีปโฉมบางเบา เน้นอวดผิวเนียนใส แต่ปิดท้ายด้วยลิปสติกสีแดงกำนันดูโดดเด่นเลอค่าขึ้นมาอีกระดับ

ภาพที่เห็นนี้ทำให้ทุกคนในที่นั้นอดคิดไม่ได้ว่าคงไม่มีใครเหมาะสมกับตำแหน่ง ‘นางร้าย’ อันดับหนึ่งแห่งแผ่นดินมังกรเท่ากับหญิงสาวตรงหน้าผู้นี้อีกแล้ว ด้วยภาพลักษณ์ที่ดูเย้ายวนโดยธรรมชาติทำให้ไม่ว่าจะลูก จะนัง หรือแม่แต่ปราชญ์ตามอง ก็พร่างพรวาวไปด้วยเสน่ห์ลึกลับเฉพะาตัวที่ไม่มีใครสามารถลอกเลียนแบบได้

ผลที่ออกมาดีเกินคาดนี้ทำให้โทษของผู้จัดการร่างยักษ์ลดหายไปกว่าครึ่ง แต่เขาก็ยังคงตีหน้าโหดอยู่เพราะกลัวเพื่อนสนิทจะได้ใจ

“โง่ สวยละลิ” ซิงลีเซียดคางแหลมขึ้นสูงพลางเอามือเท้าเอว จิกเท้า แล้วโพลท์ทำที่ซู่หลังเคยบอกว่าเป็นท่าไม้ตายของเธอ เขากลอกตาด้วยความเอือมระอาปนหมั่นไส้ กระนั้นในที่สุดเขาก็หลุดยิ้มออกมาอย่างอดไม่ได้

“จ๊ะ แม่ดาราหน้าหนึ่ง จะยื่นจิกขาอีกนานมัย ฉันทจะได้ไปรอที่งาน” ซู่หลังทำปากแบ้จิกเพื่อนสาว ก่อนจะสะบัดหน้าเดินไปที่รถ ทำทีของเพื่อนทำเอาซิงลียิ้มกว้างเมื่อเป็นอันรู้กันว่าหายเคืองแล้ว นางร้ายสาวจึงรีบเดินตามผู้จัดการสาวร่างยักษ์ขึ้นรถลีมูซูนี่สีด่าปลาบคันหรู มุ่งหน้าสู่งานเทศกาลประกาศรางวัลประจำปี

ทางเข้างานคลาดล้าไปด้วยฝูงชน ทั้งนักข่าวจากหลากหลายสำนักและบรรดาแฟนคลับที่มารอชื่นชมนักแสดงในดวงใจของตน

เสียงรัวซัดเตอร์และเสียงกริ๊ดร้องดังกระหึ่มขึ้นเมื่อไหลวซิงลีก้าวขา

เรียวยาวออกมาจากรถสิมูซึนที่จอดเทียบทางเข้า เธอหันไปโบกมือพร้อมกับยิ้ม มุมปากก็หักล้องและผู้คนที่อยู่รอบด้าน ก่อนย่างเท้าลงบนพรมแดงเข้างานด้วย ท่าที่มอดมนดูจนางพญา

ซิงลีตรงไปยังจุดที่มีฉากหลัง และช่างกล้องยืนรุ่มล่อมเป็นจำนวนมาก เพื่อถ่ายรูปก่อนเข้าไปในงาน ซึ่งมีนักแสดงหญิงคนหนึ่งยืนอยู่ก่อนแล้ว เมื่อเดิน เข้าไปใกล้และเห็นใบหน้าชัดๆ ซิงลีก็เผยรอยยิ้มมุมปากออกมา

‘เจอเพื่อนรักตั้งแต่หน้างานเลยแฮะ’

เพื่อนรักของเธอคนนั้นสวมชุดเดรสสีขาวยาวกรอมเท้า กอปรกับใบหน้า หวานละมุนและผิวขาวสว่างกลืนไปกับชุด ตัดกับเส้นผมสีดำสนิทที่ปล่อยตรง ประดับเพชรห้อยเพชรน้ำงามกลางหน้าผาก ทำให้ดูสง่างามราวกับเจ้าหญิง

ซิงลีเดินตรงเข้าไป พอมีนักข่าวคนหนึ่งสังเกตเห็นก็อุทานเสียงดัง

“โหลวซิงลีมาแล้ว!” ก่อนหันกล้องมาทางเธอ หลังจากนั้นคนอื่นๆ ก็เรียง กล้องมาถ่ายโหลวซิงลีกันหมด ลืมเลือนดาราสาวในชุดขาวคนก่อนหน้าไปสิ้น ทำให้หญิงสาวที่กำลังโพสท่าอยู่ทำหน้าที่เกือเล็กน้อย

‘อ๊อเพยเพย’ กัดฟันข่มอารมณ์ไม่พอใจ ทว่าพยายามปรับสีหน้าให้แย้มยิ้ม ดังเดิม ที่นี้มีสื่อมวลชนและสายตajibจ้องเยอะเยอะมากมาย แม้เฟลออกซิงลีหน้า เพียงเล็กน้อยก็อาจเป็นประเด็นขึ้นมาได้

เมื่อโพสท่าเล่นกับกล้องได้สักพัก ซิงลีก็ทำเป็นเพียงสังเกตเห็น ‘เพยเพย เพื่อนรัก’ ร่างปราดเปรียวในชุดสีแดงปลั่งจึงเดินเข้าไปทักทาย

“อ้าว เพยเพย ไม่ได้เจอกันตั้งนาน สบายดีหรือเปล่า”

“ว่าไง ซิงลี เธอละเป็นยังไงบ้างช่วงนี้”

“ก็เรื่อยๆ แหะละจ๊ะ”

สองสาวชุดขาวกับแดงพากันเดินคุยกะหุนงกะหิงเข้าไปในงาน

“ว่าแต่... ซิงลี ไม่เจอกันพักเดียว ทำไมหน้าเธอดูอย่างกับคนอดนอน หมนหมองยังไงไม่รู้บอกไม่ถูก อย่าโกรธฉันเลยนะ ฉันตื่นด้วยความหวังดี หรอก อย่างว่านะ อาชีพออย่างเราๆ ก็ต้องดูแลรักษารูปร่างหน้าตาให้ดี ปล่อยให้ โทรมแบบนี้ก็แยลิจ๊ะ” นางเอกสาวสายศิระพะพลางแนะนำด้วยรอยยิ้มอ่อนโยน

‘แหม... ใครจะไปหน้าเต่งเพราะโบที่ออกซ้อย่างหล่อนกันละ ไม่รู้ว่าฉิด

เข้าไปก็เหมือนยูนิตแล้ว' ซึ่งลี้ตาอีกฝ่ายในใจ โดยทำเป็นลืมนๆ ไปว่าตัวเองก็คิดมา
 เยอะพอดูเหมือนกัน เรียวกปากอ้อมจิกออกเป็นรอยยิ้มหวานหยดปานน้ำผึ้ง

“มีแต่คนทักเหมือนกันจ้ะ เพ่ยเพ่ย แต่จะทำยังไงได้ละ ก็งานฉันทเยอะ
 มากจนหาเวลาปลีกตัวไปพักผ่อนไม่ได้เลย เฮ้อ อย่างว่านะ อาชีพออย่างเราๆ มัน
 มีขาขึ้นขาหลง ช่วงน้ำขึ้นเชื่อว่าให้รีบตัก ถึงจะเหนื่อยหน่อยแต่ก็สนุกดีนะ ดึกกว่า
 ช่วงกลางวันเธอ อย่างบางคนอาจจะเคยเป็นนางเอกโด่งดังคับฟ้า แต่พอช่วง
 ตกต่ำเนี่ย ถึงขั้นจะมานางแบบเนี่ยยังต้องติดสินบนผู้จัดไปเป็นแสนเลยนะ” ซึ่งลี้
 ทำตาโตก่อนส่ายหน้า จู๊ปากเลียนแบบอีกฝ่าย

อ๊อเพ่ยเพ่ยยิ้มค้าง หน้าชาตึกกับคำพูดของซึ่งลี้ที่หยิบยืมเอาคำพูดเธอมา
 ย้อนได้อย่างเจ็บแสบนัก น้องเด็กนี่มันรู้เรื่องที่เราติดสินบนทีมงานผู้จัดเพื่อให้ได้
 บัตรเชิญได้ยังไงกัน!

อันที่จริงนางเอกสาวแทบจะไม่มียานติดต่อเข้ามาเลยเป็นระยะเวลาหนึ่ง
 แล้ว ตั้งแต่มีน้องเด็ก ‘เงินอ้อหลิน’ ผุดขึ้นมาจากรกซุ่มไหนไม่รู้ เธอก็เป็นเหมือน
 คลื่นลูกเก่าที่ถูกซัดออกทะเลไป โดนเบียดตกแทนนางเอกแถวหน้า ด้วยทั้งเธอ
 และน้องเด็กนั่นมีภาพลักษณ์ที่คล้ายกัน แต่น้องนั่นดันสวยกว่าและสาวกว่า อีกทั้ง
 ยังมีฝีมือด้านการแสดงมากกว่าเธออีก งานไหนๆ ที่ควรเป็นของเธอก็โดนน้องเด็ก
 นรกนั่นคาบไปกินหมด!

ทุกวันนี้อ๊อเพ่ยเพ่ยได้แต่พยายามโฉบไปมาตามงานอีเวนต์ต่างๆ เพื่อไม่ให้
 คนลืมนหน้าเธอเท่านั้น

“ตายจริง มีเรื่องอย่างนี้ด้วยเธอเนี่ย ยังไงก็เถอะ ฉันทเป็นห่วงสุขภาพเธอ
 นะซึ่งลี้ งานนะปฏิเสธไปบ้างก็ได้จ้ะ ถึงงานจะสำคัญ แต่สุขภาพของเราต้องมา
 ก่อนสิ” แม้ในอกจะคุกรุ่นเพียงใด แต่ด้วยความที่ฝึกฝนมาอย่างดี จึงทำให้
 นางเอกสาวบั้นหน้าตอบกลับด้วยน้ำเสียงและรอยยิ้มนุ่มนวลไร้ที่ติ

“ขอบใจเธอมากนะเพ่ยเพ่ย ก็อย่างที่เธอว่า ยังไงสุขภาพก็สำคัญกว่าจริงๆ
 นั่นแหละ เธอก็คงปฏิเสธงานไปเยอะเลยใช่มั้ยเนี่ย หน้าตาดูสดใสเชียว” ซึ่งลี้
 แสร้งถามตาโต

“ช่วงนี้นั้นแค่รู้สึกอยากพักผ่อนบ้างนะ”

“อ้อๆ...” นางร้ายสาวทำปากเป็นตัวโอ ทั้งยังลากเสียงยาวจนคนฟัง

หนังตากระตุก

“มิน่าล่ะ ช่วงนี้ไม่ค่อยเห็นผลงานเธอเท่าไร เป็นเพราะเธออยากพักนี่เอง” ซิงลี๋ยมมีเลศนัยจนอีกฝ่ายหน้าเหว่ร้อน

“อู๊ย นั่นได้เรกเตอร์เงินนี่นา ขอตัวก่อนนะจะเพี้ยเพี้ย เชิญเธอพักผ่อน เยอะๆ เลยนะ เตี่ยเกิดโทรมเหมือนฉันขึ้นมา เสียชื่อเสียงเอกอันดับหนึ่งหมด” นางร้ายสาวแยมแยมละไม สีหน้าแสดงความเป็นห่วงอย่างสุดซึ้ง ก่อนเดินออกไป ทันทันทีโดยไม่รอฟังคำตอบจากนางเอกสาว ทั้งให้อีเพี้ยเพี้ยยืนหนึ่งลอบกำหมัดแน่น จนเล็บยาวเคลือบกากเพชรจิกลึกลงไปในเนื้อ ดวงตาที่วันนี้ตกแดงอย่างตีวาวัวด้วยความอาฆาต

หนังซิงลี๋... หนังเด็กนรก!

ซิงลี๋เดินออกมาพาลางเหยียดริมฝีปาก

ปกตินั้นเธอเป็นคนไม่หาเรื่องผู้อื่น แต่ถ้าผู้อื่นอยากมีเรื่อง เธอก็ไม่เคย ปฏิเสธอยู่แล้ว และคนอย่างเธอเป็นประเภทกัดไม่ปล่อยเสียด้วย

จะโทษก็ต้องโทษคนที่เสนอหน้ามาหาเรื่องเธอก่อน อย่างเช่นยายอีเพี้ยเพี้ยนั่นไงล่ะ! ตั้งแต่แรกเริ่มที่เธอก้าวเข้าสู่วงการมาายาแห่งนี้ เส้นทางก็ตั้งโรย ด้วยกลีบกุหลาบ ด้วยความที่เธอมีพร้อมทั้งความสามารถและความมูมานะ ทำให้เธอเติบโตเบ่งบานในโลกการแสดงอย่างรวดเร็ว แต่วันหนึ่งอุปสรรคก็ถามหาเมื่อเธอได้ร่วมงานกับนักแสดงชื่อดังอย่างอีเพี้ยเพี้ย นางเอกรุ่นพี่ที่ในใจและนอกใจอย่างกับคนละคน

ครั้งนั้นซิงลี๋ต้องถ่ายแบบขึ้นปกนิตยสารชั้นนำคู่กับอีเพี้ยเพี้ย ทว่าเวลาผ่านไปกว่าสองชั่วโมงนางเอกชื่อดังก็ยังไม่มา ส่วนตัวเธอนั้นมีตารางงานต้องถ่ายละครต่อในช่วงเย็นจึงจำต้องขอตัวกลับก่อน เพราะถ่ายแบบปกนิตยสารครั้งนั้นบรรณาธิการตั้งใจจะปล่อยเดือนถัดไปจึงยังสามารถนัดวันเวลาสำหรับถ่ายใหม่ได้ แต่งานถ่ายละครนั้นเธอไม่สามารถเลื่อนหรือขาดได้ ทางทีมงานของนิตยสารต่างเข้าใจดี และตกลงว่าจะนัดวันเวลาถ่ายแบบกันใหม่สัปดาห์หน้า

แต่กลับกลายเป็นว่าอีเพี้ยเพี้ยดาราคิวทองที่มาถึงหลังจากนั้นราวสิบนาที โมโหยกใหญ่ และโทร. มาต่อว่าเธอเสียๆ หายๆ ว่าไม่เคารพรุ่นพี่ในวงการ ไม่มี

ความรับผิดชอบอย่างนั้นอย่างนี้ ทำให้โหลวซิงลีผู้ไม่เคยยอมใครโตะสะฟุงปรี๊ด จึงจัดเต็มตำราดเสียดเงินฝั่่งนั้นวางสายแทบไม่ทัน เธอรู้ดีว่าไม่ควรมีปัญหากับ ดารารุ่นใหญ่ แต่ก็ไม่ได้คิดว่ามันจะส่งผลเสียกับเธอมากมายชนิดที่เธอคาดไม่ถึง

หลังจากนั้นไม่กี่วันเธอก็ได้รับการติดต่อจากนิตยสารฉบับนั้นว่าขอยกเลิก สัญญาถ่ายแบบกับเธอ ซึ่งก็ไม่ได้อยู่เหนือความคาดหมายของเธอเท่าใดนัก ซิงลีรู้ว่าเป็นการถ่วงแกล้งเอาคืนของอี่เพ่ยเพ่ยจากการที่อี่ฝ่ายโดนเธอตำละใน วันนั้น เธอรู้ดีว่าเนยามนั้นหนักแสดงที่เพิ่งเริ่มมีชื่อเสียงอย่างเธอยอมไม่สามารถ ได้ตอบอะไรนักแสดงระดับนางเอกสาวคนนั้นได้ เธอจึงยอมอยู่เฉยๆ และตั้งใจ ทำงานของตนต่อไปเท่านั้น เพราะคิดว่าการแก้แค้นเอาคืนของนางเอกสาวก็คง ลิ้นสุดเพียงเท่านี้ ทว่ากลับไม่เป็นเช่นนั้น เมื่ออี่เพ่ยเพ่ยคอยตามขัดขวาง เส้นทางในอาชีพของเธออยู่เสมอ

หากงานใดที่เธอได้รับเชิญ อี่เพ่ยเพ่ยก็จะไม่ไปเหยียบเด็ดขาด หรือหาก งานละครหรือภาพยนตร์ใดที่เธอได้รับเล่น อี่เพ่ยเพ่ยก็จะไม่ร่วมงานด้วย ใช้เวลา ไม่นานก็เป็นที่รู้กันทั่วในวงการมาว่า ไม่ว่างานใดก็จำต้องเลือกเพียงคนเดียว เท่านั้น

แน่นอนว่าทุกคนต่างต้องเลือกอี่เพ่ยเพ่ยมากกว่าเลือกโหลวซิงลี นักแสดง หน้าใหม่ที่เพิ่งเริ่มไต่เต้ามี่ชื่อเสียงและผลงานได้ไม่กี่ชิ้นอยู่แล้ว เธอได้แต่กัดฟัน ก่อกลืนโตะสะแห่งความคับแค้นให้โหลย่อนกลับเข้าไปในอก แต่เรื่องแค่นี้ไม่ได้ ทำให้เธอท้อแท้จนอยากถอนตัวจากอาชีพนักแสดงหรอก ตรงกันข้าม เพราะมัน กลายเป็นแรงผลักดันชั้นดีต่างหาก อี่เพ่ยเพ่ยไม่ได้รู้จักเธอดี คิดว่าใช้อิทธิพล ของตัวเองกดดันไปเรื่อยๆ จนเธอไร้ที่ยืน สักวันโหลวซิงลีก็จะดับแสงลงไปเอง

เฮอะ! ขอโทษเถอะ นักหนวยิ่งกว่านี้เธอก็เจอมาแล้ว ก็คงต้องขอ ขอบคุณสภาพแวดล้อมที่เธอเติบโตมา ช่วยขัดเกลามาให้เธอไม่ยอมแพ้ต่ออะไร ง่ายๆ ยังมีอุปสรรคแบบนี้ยิ่งทำให้เธอปักธงหมายมาดไว้ใจว่า คนอย่างโหลว-ซิงลี สักวันจะต้องอยู่ในจุดที่สูงกว่ายายนางเอกจอมปลอมคนนั้นให้ได้!

ผ่านไปเพียงสองปีก็ถึงเวลาที่เธอรอคอย เมื่อมีผู้กำกับชื่อดังจากประเทศ อเมริกาต้องการสร้างภาพยนตร์จีนโบราณกำลังภายใน โดยผู้กำกับได้วางตัว นักแสดงนำพระนางไว้เป็นที่เรียบร้อยแล้ว เหลือเพียงตัวร้ายหญิงซึ่งเป็นตัวละคร

หลักที่สำคัญที่สุดในเรื่อง เขาจึงยังไม่ตัดสินใจ แต่ได้ชี้รายชื่อนักแสดงหญิงของประเทศจีนและฮ่องกงมาให้คน เพื่อจะเรียกตัวมาแคสติงและตัดสินใจร่วมกับคนเขียนบทอีกที

ซึ่งชื่อของเธอเป็นหนึ่งในนั้นอย่างไม่น่าเชื่อ และวันคัดเลือกทุกคนต้องทดลองเล่นเป็นตัวละครนั้นตามบทที่ได้รับ และแสดงความสามารถอะไรก็ได้หนึ่งอย่าง โชคดีที่เธอชื่นชอบการเต้นรำเป็นอย่างมาก จึงฝึกฝนตั้งแต่วัยเด็ก อีกทั้งเธอยังสามารถพลิกเพลงเต้นรำได้หลายสไตล์ เนื่องจากมีพื้นฐานของยิมนาสติกและบัลเลต์

เมื่อใกล้ถึงคิวของเธอ ซิงลี่ก็เข้าห้องไปเปลี่ยนเสื้อผ้า กลับพบว่าชุดที่เตรียมมาถูกกรีดจนขาดรุ่งริ่ง ไม่ต้องเดาก็รู้ว่า เป็นฝีมือใคร นั่งอึ้งเพยเพยคงแทบทนไม่ได้ เมื่อเห็นข่าวว่ามีชื่อเธอติดหนึ่งในห้าของคนที่ได้มาแคสติงบทภาพยนตร์ฟอร์มยักษ์เรื่องนี้

ซิงลี่เหยียดริมฝีปาก มองชุดจีนโบราณสีม่วงที่เคยสวยงามด้วยแววตา วาววับ ก่อนจะลงมือเปลี่ยนชุดโดยไม่สนใจว่า มันจะขาดรุ่งริ่งมากแค่ไหน แล้วเดินขึ้นไปบนเวทีอย่างมั่นใจ ฮี! แผนการดีกๆ แค่นี้ คิดหรือว่าจะใช้กับเธอได้!

กรรมการและทีมงานในห้องอิงไปกับสภาพของไหลวซิงลี่ แต่เมื่อเห็นว่าเธอก้าวขึ้นไปอย่างมาดมั่นและอยู่ในท่าเตรียมพร้อมที่จะรำรำ จึงได้เรียกสติคืนมาและเปิดดนตรีที่มีทำนองหวานหู ซิงลี่เริ่มกรีดกราย เยื้องย่างพลิ้วไหวไปตามท่วงทำนองของพิณโบราณ ก่อนที่ท่ารำรำของเธอจะค่อยๆ เร่งจังหวะเร็วขึ้นๆ เปลี่ยนจากความอ่อนหวานเป็นความงดงามที่แสนเฉียบคม ดนตรีที่เพิ่มเสียงกลองเข้ามาทำให้เสริมความดูดนในแต่ละท่วงท่า และกลายเป็นว่าเสื้อผ้าที่ขาดเป็นริ้ว ยามขยับทีก็คล้ายจะเปิดเผยนวลเนื้อตรงนั้นที กลับช่วยเสริมให้ซิงลี่ดูเย้ายวนและร้ายกาจมากขึ้น

หญิงสาวหมุนตัวอย่างรวดเร็วสามครั้ง ก่อนฉีกขาข้างล่างชิตพื้นแล้ว เอนศีรษะตะแคงด้านหลังเป็นอันจบการแสดง ทุกคนต่างนิ่งเงียบ มีเพียงเสียงหอบหายใจของซิงลี่เท่านั้น จนกระทั่งเธอค่อยๆ ลุกขึ้นยืนแล้วโค้งตัวขอบคุณกรรมการทั้งสามรวมถึงทีมงานยิ้มและปรบมือให้เธอเสียงดังสนั่น วินาทีนั้นเธอรู้ในทันทีว่าเธอจะต้องได้บทนี้มาครอบครองอย่างแน่นอน

ซึ่งผลก็เป็นดังคาด เธอได้รับเลือกให้แสดงเป็นนางมารพิช ซึ่งเป็นตัวละครหลักในการดำเนินเรื่อง และหลังจากภาพยนตร์ออกฉายเธอก็ดังเป็นพลุแตก ผู้คนต่างจดจำชื่อโหลวชิงลี่ได้เป็นอย่างดี โดยฉากที่ทำให้เธอถูกพูดถึงมากที่สุดก็คือฉากร้ายรำเพลงเดียวกับที่เธอแสดงในวันแคลงตนเอง ผู้กำกับได้สั่งเพิ่มฉากนี้เข้าไป และประสบผลสำเร็จเป็นอย่างมาก

หลังจากนั้นก็มียานเข้ามามากมาย โดยส่วนใหญ่บทบาทที่ได้รับการเสนอเป็นละครหรือภาพยนตร์แนวโบราณ ด้วยทุกคนติดภาพลักษณ์มาจากผลงานที่เธอแจ้งเกิดเรื่องนั้น ซิงลี่จึงพยายามพัฒนาตัวเองให้ดีขึ้นทั้งเรื่องการแสดงและความสามารถอื่นๆ เพื่อให้คนเห็นว่าเธอสามารถแสดงได้หลากหลายบทบาท มิใช่ได้รับแต่บทนางมาร

ซิงลี่เข้าคอร์สเรียนกู่เจิง รำดาบ และร้องเพลง เพื่อนำไปปรับใช้ในการแสดงได้

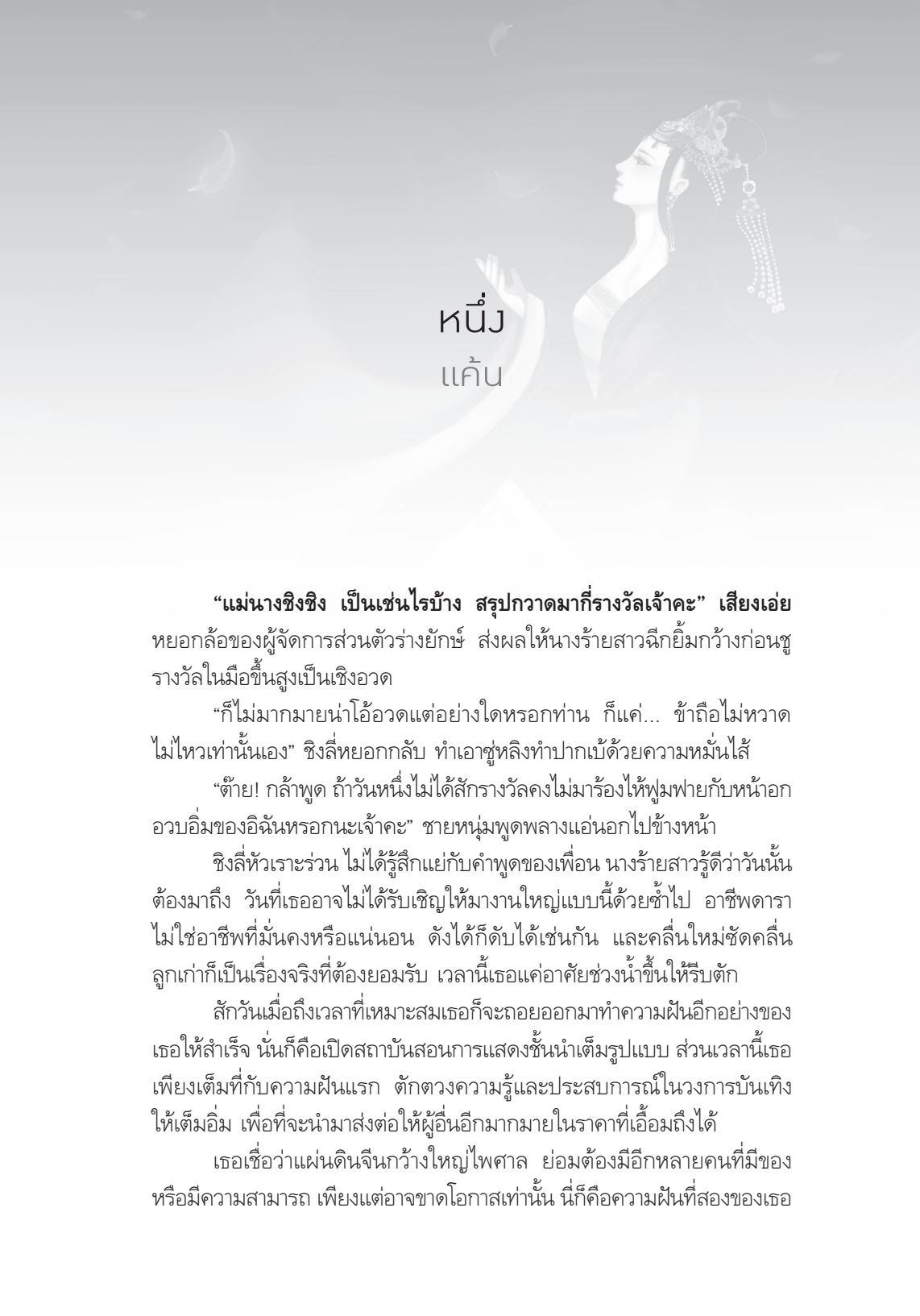
การที่เธอมีความตั้งใจและมีความสามารถรอบตัว ยิ่งทำให้ไม่ว่าใครก็อยากร่วมงานกับเธอทั้งสิ้น ดังนั้นจึงไม่มีผู้ใดสามารถขัดขวางเส้นทางรุ่งโรจน์ของเธอได้อีก แม้ว่าคนคนนั้นจะเป็นถึงนางเอกชื่อดังอย่างอี่เพียเพ็กก็ตาม และจนถึงทุกวันนี้ซิงลี่ได้ขึ้นแท่นเป็นนางร้ายอันดับหนึ่งของวงการ อยู่ในจุดที่สูงกว่านางเอกจอมปลอมคนนั้นได้ในที่สุดภายในเวลาไม่ถึงสามปีด้วยซ้ำ!

“รางวัลนักแสดงหญิงที่เช็กชื่อที่สุดในปีนี้ ได้แก่... โหลวชิงลี่! อีกแล้วครับ ท่านผู้ชม ยินดีด้วยนะครับ” เสียงพิธีกรชายบนเวทีประกาศรางวัลดังแทรกเข้ามาในห้วงความคิด หญิงสาวตั้งตัวเองออกมาจากอดีตก่อนจะเดินเฉียดฉายขึ้นไปรับรางวัล... ที่เธอได้ติดกันมาสามปีซ้อนแล้ว

“รางวัลนักแสดงนำหญิงยอดเยี่ยมที่สุดในปีนี้ ได้แก่... เฉินอ้อหลิน! โอโฮ มาแรงแซงทางโค้งจริงๆ ครับ สำหรับนักแสดงสาวมากความสามารถคนนี้ ยินดีด้วยนะครับ”

ซิงลี่คลี่ยิ้มบาง พลากร่วมปรบมือไปกับผู้ชม

ฮี้! ดูท่าเวลานี้คงมีคนอยากส่งเสียงกรี๊ดร้องออกมา แต่ต้องอดกลั้นแทบตายอยู่แน่นอน!

หนึ่ง แค้น

“แม่นางซิงซิง เป็นเช่นไรบ้าง สรุปกวาดมาก็รางวัลเจ้าคะ” เสียงเอ่ยหยอกล้อของผู้จัดการส่วนตัวร่างยักษ์ ส่งผลให้นางร้ายสาวฉีกยิ้มกว้างก่อนชูรางวัลในมือขึ้นสูงเป็นเชิงอวด

“ก็ไม่มากมายนำไอ้อวดแต่อย่างใดหรอกท่าน ก็แค่... ข้าถือไม่หวาดไม่ไหวเท่านั้นเอง” ซิงลีหยอกกลับ ทำเอาซู่หลิงทำปากเบ้ด้วยความหมั่นไส้

“ตาย! กล้าพูด ถ้าวันหนึ่งไม่ได้สักรางวัลคงไม่มาร้องให้พุ่มพวยกับหน้าอกอวบอ้อมของอิฉันหรอกนะเจ้าคะ” ชายหนุ่มพูดพลางแอนออกไปข้างหน้า

ซิงลีหัวเราะร่วน ไม่ได้รู้สึกแสบกับคำพูดของเพื่อน นางร้ายสาวรู้ว่าวันนี้ต้องมาถึง วันที่เธออาจไม่ได้รับเชิญให้มางานใหญ่แบบนี้ด้วยซ้ำไป อาชีพดาราไม่ใช่อาชีพที่มั่นคงหรือแน่นอน ดังได้ก็ดับได้เช่นกัน และคลื่นใหม่ซัดคลื่นลูกเก่าก็เป็นเรื่องจริงที่ต้องยอมรับ เวลานี้เธอแค่อาศัยช่วงน้ำขึ้นให้รีบตัก

สักวันเมื่อถึงเวลาที่เหมาะสมเธอก็จะถอยออกมาทำความฝันอีกอย่างของเธอให้สำเร็จ นั่นก็คือเปิดสถาบันสอนการแสดงชั้นนำเต็มรูปแบบ ส่วนเวลานี้เธอเพียงเติมที่กับความฝันแรก ตักตวงความรู้และประสบการณ์ในวงการบันเทิงให้เต็มอ้อม เพื่อที่จะนำมาส่งต่อให้ผู้อื่นอีกมากมายในราคาที่เอื้อมถึงได้

เธอเชื่อว่าแผ่นดินจีนกว้างใหญ่ไพศาล ย่อมต้องมีอีกหลายคนที่มิชอบหรือมีความสามารถ เพียงแต่อาจขาดโอกาสเท่านั้น นี่ก็คือความฝันที่สองของเธอ

ที่ยิ่งใหญ่กว่าความฝันแรกมากนัก เพราะจะเป็นไปเพื่อประโยชน์ส่วนรวม ได้ทำเพื่อสังคมและให้โอกาสผู้อื่นหลังจากที่เธอได้รับอะไรมามากมายจนล้น ดังนั้นเธอจึงค่อยๆ เป็น ค่อยๆ ไป เพื่อให้มันประกอบเป็นรูปร่างที่สมบูรณ์ที่สุด

“ก็ดีสิ นี่คอนโดฉันไม่มีที่เก็บโล่แล้วนะ ผ่าไว้บ้านเธอแล้วกันหลังหลัง” เธอยึดโล่รางวัลทั้งหมดใส่มือชูหลัง ก่อนเดินนำหน้าออกไปทางที่จอดรถยนต์ส่วนตัว แต่กลับหันมาพ้อไฝ่พ่ยที่ยืนขวางทางอยู่เสียก่อน ไบหน้าถมึงทิ้งน้ำหนักราวกับผีร้ายจนชูหลังอุทานออกมาเสียงดังลั่นด้วยความตกใจ

“แก... นางซิงลี แกนี่เองที่เป็นคนดันนางอีหลินขึ้นมา แกจงใจปั้นนางเด็กนั้นขึ้นมาเบียดตำแหน่งฉันในชัยย์!” นางเอกสาวยกมือขึ้นชี้หน้า ตะคอกออกมาเสียงดังอย่างไม่ว่าจะจะมีบุคคลที่สามพบเห็น ซิงลีที่มองท่าทางเกรี้ยวกราดของคนตรงหน้าก็ไม่ได้ตื่นตระหนกหรือหวาดกลัว ราวกับเป็นเหตุการณ์ที่คาดไว้อยู่แล้ว

นางร้ายสาวคลียิ้มหวานหยด ยกนิ้วชี้เรียวยาวขึ้นแตะริมฝีปากเคลือบสีแดงสดพลางหรีตากล่าว

“ซู่ๆ พ่ยพ่ย เบาๆ ลี เตี่ยคุณอื่นก็รู้กันหมดว่าตัวจริงเธอเป็นคนยังง่ อุตสาห์ปิดมาได้ตั้งนาน” ลีหน้ายิ้มเยาะของซิงลีส่งผลให้อีพ่ยพ่ยยิ่งทวีความโกรธจนตัวลั่น

“แกไม่ต้องมาเล่นลิ้น ฉันได้ยินที่ผู้กำกับเงินพูดหมดแล้ว เป็นเพราะแก... แกเป็นคนแนะนำนางอีหลินให้ได้รับงานใหญ่ๆ แกเป็นคนดันมันขึ้นมา ทั้งหมดเป็นแผนของแก!” ยิ่งพูดเสียงก็ยิ่งดังขึ้นเรื่อยๆ จนชูหลังนิ้วหน้าพร้อมยกมือขึ้นปิดหู ซิงลีเลิกคิ้วมองคนตรงหน้า ยกมือขึ้นกอดอก ปรายตามองหญิงสาวตรงหน้าอย่างเอือมระอาระคนสมเพช

“ฉันเป็นคนแนะนำอีหลินก็จริง แต่ที่เด็กมันก้าวหน้าเป็นเพราะเด็กมันมีความสามารถ ผู้ใหญ่เห็นเขาก็เอ็นดูสนับสนุน และที่เธอตกต่ำมันก็เป็นเพราะเธอทำตัวเองทั้งนั้น มาสายบ้างละ เบี้ยวงานบ้างละ ไม่พอใจอะไรก็เหวี่ยงวินเขาไปทั่ว จะมาโทษคนอื่นแบบนี้ได้ยังไง” ซิงลีพูดราวอย่างไม่ติดขัด แทบไม่ต้องหยุดคิดสักประโยคเพราะเป็นความจริงล้วนๆ แต่พอเห็นหน้าคำสลับแดงของนางเอกสาวผู้เคยยิ่งใหญ่ก็รู้สึกสงสารขึ้นมา จึงยื่นมือไปตบไหล่คนตรงหน้าเบาๆ

“เอาล่ะ โบราณเขาว่า ทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว เธอทำชั่วมามาก หัดปลงแล้ว

ก็ยอมรับซะเถอะ จะได้ไม่เป็นทุกข์” ยิ่งเธอพูด อีเพี้ยเพี้ยก็ยิ่งจ้องมองเธอราวกับจะกินเลือดกินเนื้อ ซิงลีเบิกตาโตทำหน้าแบ้วสุดฤทธิ์พร้อมให้กำลังใจเป็นการปิดท้าย

“แต่ยังไงก็... สู้ๆ นะ” หญิงสาวผู้มีจิตใจเมตตาซุกก่าปั้นขึ้นเป็นเชิงให้กำลังใจอย่างน่ารัก ก่อนจะปรายตาเดินจากไปพร้อมซู่หลัง ทิ้งให้นางเอกสาวผู้คั่งแค้นยืนหน้าดำคัล้าแทบกระอัก เส้นเลือดตรงขมับปูดโปน แต่พูดสิ่งใดไม่ออก ได้แต่มองตามไล่หลังด้วยแวตอาอาฆาตมาดร้าย

“นั่งซิงลี คอยดูเถอะ!”

เมื่ออยู่บนรถยนต์ ซิงลีก็ปรับเอนเบาะนอนพักอย่างสบายใจ แต่ซู่หลังกลับไม่รู้สึกรึช่นั่น เขาารู้สึกกระวนกระวายใจอย่างบอกไม่ถูก

“นั่งลี มันจะไม่เป็นอะไรจริงๆ เหรอ”

“หือ? อะไร” หญิงสาวถามเบาๆ ทั้งที่ยังหลับตาอยู่

ซู่หลังอีกก็อ๊กตอบ “ก็ที่แกทำกับนั่งเพี้ยเพี้ยแบบนั้น เมื่อกี้ฉันเห็นสายตามันแล้วขนลุกแปลกๆ มันเหมือนแบบ... จะฆ่าแกให้ได้ยังไงก็ไม่วู้” ชายหนุ่มร่างบึกบึนทว่าหัวใจสีชมพูละมือนี่ข้างหนึ่งจากพวงมาลัยมาลูบหน้าอกที่รู้สึกสั่นไหวเมื่อนึกถึงแวตอาอาของนางเอกสาวแล้วก็รู้สึกหนาวเยือก

“แล้วฉันทำอะไร มันถึงต้องมาฆ่าฉัน ก็แค่แนะนำายอ้อหลินให้สู้ก้ากับไปสองสามครั้งเอง แต่เด็กมันมีความสามารถ ใครเขาก็ชอบ นิสัยกร่างอย่างนั่งเพี้ยเพี้ย ถึงไม่ร่วงตอนนั้นก็คงอีกไม่นานหรอกน่า ฉันก็แค่ใส่สารเร่งให้ทุกอย่างมันเร็วขึ้นมาหน่อยเท่านั้นเอง”

เขาเหล่มองคนข้างกาย ไปหลอกเด็กประถมเถอะ อย่างเธอเนี่ยจะฆ่าแค่แนะนำาเงินอ้อหลินกับพวกผู้ใหญ่เท่านั้น!

ซู่หลังแสดงสีหน้าไม่เชื่อถือเต็มที เมื่อรู้ว่าด้วยนิสัยของเพื่อนข้างตัวนั้นจะต้องแอบทำอะไรบางอย่างลับหลังเขาที่ส่งผลให้ซู่อ้อเพี้ยเพี้ยค่อยๆ จางหายไปจากวงการแน่นอน เหมือนที่อ้อเพี้ยเพี้ยเคยทำกับซิงลีเมื่อสามปีก่อน เขามั่นใจเพราะคนอย่างซิงลีนั้นเน้นการแก้แค้นแบบ ‘ตาต่อตา ฟันต่อฟัน’ ใครทำอะไรมาเธอก็จะทำกลับแบบเดียวกัน เพียงแต่อาจจะทวีความรุนแรงมากขึ้นเท่านั้น

“นั่นสิ! ไม่รู้เธอว่าหมาจนตรอกมันน่ากลัวจะตาย แกก็อย่าไปปิดกั้นทาง
ทำมาหากินของหึ่งเพี้ยเพี้ยนักเลย ฉันกลัวใจยายนั่นจริงๆ นะ เกิดมันคิดทำอะไร
บ้าๆ ขึ้นมาจะทำยังไง” ยิงพูดซู่หลังก็ยิงใจเสียอย่างเห็นได้ชัด จนคนซื้อรำคาญ
อย่างซิงลีเริ่มหงุดหงิดขึ้นมาบ้างแล้ว ทว่าเมื่อปราชยตามองสีหน้าเป็นกังวลของ
เพื่อนสนิทคนเดียวในชีวิต เธอจึงยอมอ่อนลง จะอย่างไรซู่หลังก็พูดเพราะเป็น
ห่วงเธอ

“ก็ได้ๆ ต่อไปจะไม่ทำอะไรอีก ปล่อยให้กรรมเวรที่ชาติไหนจะมาก็ไม่รู้
ตามสนองมันเอง โอเค?” หญิงสาวกระแทกเสียงเชิงประชด

ซู่หลังเหล่ตามองเธออย่างไม่ค่อยเชื่อถือ “แน่ใจนะ?”

“จะให้กรีดเลือดสาบานเลยมัยยะ” ซิงลีย้อนถามเสียงสูงเมื่อเห็นว่าเพื่อน
มีท่าที่ไม่เชื่อใจกัน

เขารับตอบทันทีด้วยกลัวว่าแม่นางจะองค์ลงอีก “เชื่อแล้วจ้าๆ แม่คุณ
ทูนหัวของบ่าว”

แม้ดูเหมือนว่าซิงลีจะพูดไปเพื่อตัดรำคาญ แต่อย่างไรซู่หลังก็รู้สึกสบายใจ
ขึ้นมาก เพราะรู้ว่าแม่หญิงสาวข้างตัวจะเป็นคนอารมณ์ร้อน ซึ่หงุดหงิด เจ้าคิด
เจ้าแค้น อาฆาตพยาบาท กัดไม่ปล่อย และอีกสารพัด... แต่ก็เป็นคนที่รักษา
คำพูดคนหนึ่งทีเดียว ไม่ว่าจะป็นสัญญาเล็กน้อยหรือใหญ่โต ซู่หลังก็ไม่เคยเห็น
เธอผิดคำพูดมาก่อน

ทั้งรถตกอยู่ในความเงียบพักหนึ่ง นางร้ายสาวซึ่งเมื่อครู่อารมณ์บูดเหลือบ
ตามองเพื่อนข้างกาย แล้วเอ่ยถามอ้อมอ้อม

“หลัง ทำไมเงียบล่ะ โกรธเธอ?”

ซู่หลังที่แม่จะไม่ได้อะไรแต่ก็แกล้งเงียบ เพราะอยากตัดนิสัย
ซึ่หงุดหงิดและช่างประชดประชันของเพื่อน จึงไม่เอ่ยตอบ ไม่ว่านางร้ายสาวจะ
พูดอะไรก็ไม่ยอมบปริปากแม้แต่หน่อย

ผ่านไปสักพักซิงลีจึงตัดสินใจใช้ท่าไม้ตาย เอนตัวไปซบกับท่อนแขนหนา
เอาหน้าถูไถขึ้นลงกับเสื้อเซ็ตสีฟ้าอ่อนเนื้อดีของซู่หลัง กะพริบตาปริบๆ เป็นเชิง
อ้อน ทว่ากลับทำให้เขาร้องโวยวายลั่นรถ

“อ้าย! เสื้อฉันเลอะหมด เอาหน้าออกไปเลยนะ!”

ซิงลีหัวเราะเสียงดังและยิ่งทำมากขึ้นจนขีดเนื้อดีของซู่หลิงเติมไปด้วย
คราบเครื่องสำอางราคาแพงของเธอ

“ฉันไม่ได้โกรธแล้วๆ พอใจหรือยัง หา! นิ่งซะนี่คลั่ง!” เขายกธงขาวด้วยความ
สงสารเสื้อตัวโปรดของตน ‘โอ้ อาร์มานี่ลูกแม่...’ ซู่หลิงเหลือบตามองรอย
เขื่อนเป็นทางยาวบริเวณต้นแขนซ้าย ก่อนหันไปจิกตาใส่ ‘ซะนี่คลั่ง’ ทันที ทว่า
กลับพบใบหน้าที่ประดับด้วยดวงตาวิวัฒนาและรอยยิ้มอดอ้อของเธอ

แม้สาวเจ้าจะยิ้มซุกซน ตาเป็นประกาย และทำเป็นเล่นสนุก แต่ความเป็น
เพื่อนกันมานานก็ทำให้เขารู้ดีว่าเธอกลบความกังวลเอาไว้ กล่าวว่าเขาจะโกรธจน
ไม่คุยกับเธอ

“ไม่ต้องมาอ้อนเลย ทำตัวดีๆ เกอะ ยายลี่ เลิกมีเรื่องกับคนอื่นสักที ขอ
ให้ฉันได้อยู่อย่างสงบสุขเหมือนผู้จัดการคนอื่นเขาบ้าง” แม่จะทำเป็นบ่นเสียงเซียว
แต่สายตาของซู่หลิงที่มองคนข้างตัวนั้นก็อ่อนลงอย่างเห็นได้ชัด เขารู้ดีกว่าใคร
ว่าเนื้อแท้ของซิงลีไม่ใช่คนร้ายกาจ แต่เป็นคนขี้เหงาและอ่อนไหวอย่างมาก เป็น
เพราะสภาพแวดล้อมที่บีบบังคับ และครอบครัวที่หล่อหลอมให้เธอกลายเป็นคน
อารมณ์ร้ายและเจ้าคิดเจ้าแค้นแบบนี้

ย้อนกลับไปในช่วงแรกๆ ที่รู้จักกันสมัยมัธยมนั้น เขาไม่ได้สนิทกับ
โหลวซิงลีแม่แต่น้อย

เขาเป็นเด็กผู้ชายตัวเล็กๆ รูปร่างแคระแกร็นสุดแสนธรรมดา ทั้งยัง
ยากจนบ้านแทบไม่มีจะกิน เพียงแต่บังเอิญเขาต้นฉลาดสอบชิงทุนได้เรียนฟรีจน
จบชั้นมัธยมปลายที่โรงเรียนแห่งนั้น ส่วนซิงลีถือเป็นคนเด่นคนดังในโรงเรียน
ด้วยความหน้าตาดีทั้งยังเป็นเลิศในหลายๆ ด้าน ไม่ว่าจะเป็นกีฬา การเรียน หรือ
กิจกรรม นอกจากนั้นสิ่งที่ทำให้เธอเป็นคนที่ถูกพูดถึงมากที่สุดภายในโรงเรียน
ก็คือ ความเอาเรื่องและไม่กลัวใครของเธอนั่นเอง

แม้เธอจะหน้าตาดีและมีความสามารถ แต่ด้วยรูปลักษณ์ภายนอกที่ดู
เย่อหยิ่ง สวยแต่ร้าย และเข้าถึงยาก ทำให้เป็นที่ชื่นชอบของผู้ชาย แต่กลับถูก
เขม่นจากพวกผู้หญิง เธอมีเรื่องถึงขั้นทะเลาะตบตีกับเด็กผู้หญิงกลุ่มอื่นหลาย
ต่อหลายครั้ง แม้ซิงลีจะไม่มีพวกหรือลูกสมุน แต่ใครที่ตั้งตัวเป็นศัตรูกับเธอ
มักจะถูกเล่นงานจนอ่วมทุกคนไป

ซิงลีเป็นเด็กนักเรียนที่ต้องเข้าห้องปกครองหลายต่อหลายครั้ง ทว่าก็ไม่มีวีแววว่าจะเป็นปัญหาใหญ่สำหรับโหลวซิงลีแม่แต่น้อย เด็กในโรงเรียนบ้างก็ลือว่าเป็นเพราะครอบครัวของเธอเป็นผู้มีอิทธิพลและร่ำรวยมาก แต่บางส่วนก็บอกว่าเป็นเพราะโรงเรียนไม่ยอมเสียนักเรียนที่เก่งและฉลาดอย่างซิงลีไป เล่าลือกันหลายเสียง แต่กลับไม่มีใครล่วงรู้เบื้องลึกเบื้องหลังของโหลวซิงลีอย่างแท้จริง นั่นกลับยิ่งทำให้เด็กสาวคนนี้ดูลึกลับน่าค้นหามากขึ้น รุ่นน้องทั้งหลายต่างชื่นชอบและเห็นซิงลีเป็นดั่งไอดอลถึงขั้นมีคนตั้งกลุ่มแฟนคลับคอยสนับสนุน ‘รุ่นพี่ซิงลี’ ขึ้นมา

เด็กสาวจอมหยิ่งกับนักเรียนทุนยากจนก็ไม่ต่างจากน้ำบ่อน้ำคลองที่ไม่น้ำจะมีวันไหลมาเจอกันได้ เขาและซิงลีอยู่กันคนละโลกอย่างสิ้นเชิง แม้ว่าจะอยู่ชั้นปีเดียวกันก็ตาม

แต่แล้ววันหนึ่งก็ถึงจุดเริ่มต้นของมิตรภาพระหว่างเขากับเธอ สมัยนั้นเขาตัวเล็กผอมแห้ง ซ้ำยังท่าทางแหงๆ คล้ายเด็กผู้หญิง และด้วยความจนจึงใช้แต่ของเก่าคร่ำครว่ ต่างจากคุณหนูและคุณชายร่ำรวยคนอื่นๆ ในโรงเรียน จึงไปขีตตาเด็กผู้ชายบางกลุ่มเข้า ซู่หลิงจำได้ดี ยามเย็นของวันหนึ่งเขาถูกพวกเด็กเกเรที่มักแกล้งเขาเป็นประจำลากไปยังสวนท้ายโรงเรียน และถูกข่มขูรีดเงินอีกเช่นเคย สายตาเขาเหลือบไปเห็นซิงลีซึ่งมองตรงมายังเขาพอดี

ซู่หลิงแทบอยากร้องให้ประชดชีวิต ทำไมคนที่ผ่านมาต้องเป็นโหลวซิงลี ผู้ไม่เคยสนใจเรื่องของคนอื่นด้วยนะ ซึ่งก็เป็นไปตามที่คาดไว้ เธอทำเพียงยืนมองอย่างเฉยชา ดูเขาถูกข่มขู่และทำร้ายร่างกายตั้งแต่ต้นจนจบ เมื่อพวกนั้นเดินออกไปแล้ว เธอจึงเดินเข้ามา ซู่หลิงที่ละกะกองอยู่กับพื้นก็เงยหน้าขึ้นมอง

“ทำไมถึงยืนนึ่งให้คนอื่นทำร้าย ไม่สงสารตัวเองเธอ” เด็กสาวคนดังเอ่ยถามออกมาหลังจากมองเขาหนึ่งๆ แวดตาของซิงลีเต็มไปด้วยความสับสน ซู่หลิงทั้งโกรธแค้นทั้งอับอาย ความรู้สึกปนเปกันไปหมดจนบีบคั้นออกมาเป็นน้ำตา

“ร้องให้ทำไม น้ำตาช่วยได้เธอ” เธอยังคงถามด้วยน้ำเสียงที่เต็มไปด้วยความสับสนเช่นเดิม คราวนี้ซู่หลิงโมโหจนทนไม่ไหว โบราณเชื่อว่าคนลั้มอย่าข้าม นี้อะไร ข้ามไม่พอยังกระเทิบซ้ำอีก เด็กผู้หญิงอะไรใจดำอำมหิต!

“เธอนิสัยแยแบบนี้นี่เอง ไม่แปลกหรอกที่ไม่มีเพื่อนสักคน!” เขาตะคอก

ออกไปทั้งน้ำตา ทว่าซึ่งลีเพียงเล็กก็ถาม “แล้วนายมีเธอไง”

ซูหลิงสะอึกไป เม้มปากแน่นอย่างเถียงไม่ออก เขาก็ไม่มีเพื่อนจริงๆ นั่นแหละ

“แต่ถึงนายจะมีเพื่อนก็ไม่มีใครช่วยนายหรอก ตัวนายยังไม่ยอมช่วยเหลือตัวเองเลย แล้วจะมาคาดหวังอะไรจากคนอื่น” เธอพูดทิ้งท้ายไว้ก่อนเดินจากไป ทิ้งซูหลิงให้นั่งซึมซาบกับคำพูดของเธอที่วนเวียนอยู่ในศีรษะของเขาตลอดทั้งเย็น

ซูหลิงมานั่งคิดทบทวน ก็พบว่าแม้คำพูดของซึ่งลีจะร้ายกาจ แต่คล้ายกับมีความหวังดีแอบแฝง (?) อย่างไรก็ตาม การพูดขมขื่นง่ายกว่าการกระทำ แม้เขาจะพอเข้าใจเจตนาว่าเธอบอกให้เขาลุกกลับ แต่ก็ไม่มีความกล้าพอที่จะขัดขืนเด็กเกรกรุ่มนั้น

วันต่อๆ มาจึงราวกับหนังแผ่นเดิมที่ฉายซ้ำไปมา เขาถูกลากไปที่เดิม ถูกข่มขู่รังแกจนและเหมือนเดิม และเด็กผู้หญิงใจดีอย่างซึ่งลียังคงตามมายืนดูตั้งแต่ต้นจนจบโดยไม่ทำอะไรเช่นเดิม ซูหลิงรู้สึกกดดันที่มีดวงตาคมกล้าคู่หนึ่งคอยจับจ้องการกระทำ และเมื่อถึงจุดที่ทนไม่ไหวในวันหนึ่งเขาจึงต่อต้านเด็กเกรกรุ่มนั้น โดยการไม่ยอมให้เงิน ทั้งยังต่อยปากหัวหน้าของพวกมันไปหนึ่งครั้ง

เขาจำได้ดีว่าเจ็บมือมาก แต่ให้ตายเถอะ เขารู้สึกสะใจเป็นบ้า ส่วนไอ้กลุ่มเด็กผู้ชายเกรกรุ่มนั้นแน่นอนว่าอึ้งไปถนัด รวมถึงโมโหมากเช่นกัน

เจ้าตัวหัวหนักยกเท้าขึ้นสูงด้วยความคลั่ง ขณะที่ซูหลิงหลับตาอับความเจ็บปวดจากสันเท้าหนักๆที่กำลังลอยเข้ามาใกล้ หูก็พลันได้ยินเสียงดังพลั๊ก! ตามด้วยเสียงร้องโอดโอยด้วยความเจ็บปวด แต่นั่นไม่ใช่เสียงของเขา เมื่อซูหลิงลืมตาขึ้นก็ต้องอึ้งไป เมื่อพบว่าเด็กผู้ชายหัวใจตรงหน้าเขากำลังกุมศีรษะที่เลือดค่อยๆ ไหลย่อยลงมา ตรงพื้นข้างเท้ามีก้อนอิฐขนาดเหมาะสมมือหล่นอยู่ ส่วนพวกลูกสมุนก็ยืนหนึ่ง รู้สึกเสียขวัญที่เห็นลูกพี่ของตนถูกก้อนอิฐปริศนาลอยมากระแทกศีรษะอย่างรุนแรงจนเลือดอาบต่อหน้าต่อตา

ท่ามกลางความเจ็บ ซึ่งลีก้าวเข้ามาด้วยท่าที่สบายๆ ในมือโยนอิฐสีน้ำตาลเล่นไปมาราวกับต้องการประกาศให้โลกรู้ว่าเธอนี้แหละคือตัวการที่ทำร้ายผู้อื่น ทว่ายังไม่ทันที่เด็กสาวจะได้กล่าวอะไร เด็กผู้ชายกลุ่มนั้นก็หันเหือดสีก่อนจะอุทาน

“ช่วยแล้วๆ!” พลังออกตัววิ่งหนีกระเจิงไปทันที ทำเอาเด็กสาวรู้สึกเหวอไปเล็กน้อย

“ยังไม่ทันได้ทำอะไรเลย” ซิงลีขมวดคิ้วด้วยความงุนงงพลังพุดพึมพำกับตัวเอง ชูหลังจึงหันมาดิ่งตาใส่

“ขว้างอิฐใส่หัวคนอื่นจนเลือดสาตเนี่ยนะ... ยังไม่ได้ทำอะไรเลย!”

หลังจากนั้นเขาไม่รู้ว่ซิงลีไปจัดการอย่างไร แต่เด็กผู้ชายกลุ่มนั้นก็ไม่เคยกลับมารังแกเขาอีก อีกทั้งตัวซิงลียังไม่โดนอะไรจากการทำร้ายเพื่อนนักเรียนจนเลือดตกยางออก เขากลับมานั่งทบทวนเหตุการณ์ซ้ำแล้วซ้ำอีก แม้ว่าวิธีการจะแปลกประหลาดและโหดเหี้ยมเกินเด็กผู้หญิงไปสักหน่อย แต่ก็สรุปได้ว่าเด็กสาวตั้งใจจะช่วยเขาตั้งแต่แรก เป็นการช่วยตามแบบฉบับของเธอ

ชูหลังคอยตามเกาะติดซิงลีตลอดเวลา ไม่ว่าจะโดนด่าโดนไล่ก็ครั้งเขาก็ไม่สนใจ เขาสังเกตเห็นถึงกำแพงล่องหนหลายชั้นที่ซิงลีก่อขึ้นมาปิดกั้นตนเองจากผู้อื่น แม้ว่าเธอมักจะมีความห้อมล้อมอยู่เสมอ แต่ก็กลับไม่เปิดโอกาสให้ใครได้เข้าไปทำควมรู้จักกับตัวตนข้างในของเธอเลย

นานวันเข้าชูหลังก็ค่อยๆ ใช้ความจริงใจหลายกำแพงนั้นออกทีละชั้น และได้ค้นพบเนื้อแท้ของซิงลีในที่สุด รวมถึงสาเหตุและที่มาของกำแพงล่องหนเหล่านั้นอีกด้วย

เขาได้รู้ความจริงอันน่าตกใจว่า บิดาของไหลวซิงลีเป็นถึงผู้นำตระกูลมหาเศรษฐีเก่าแก่ของจีน ไหลวอีโหมวแห่งตระกูลไหลว ผู้ทรงอิทธิพลต่อเศรษฐกิจจีนแผ่นดินใหญ่ แต่มารดาของซิงลีเป็นเพียงภรรยาที่ยังไม่ได้ตบแต่งออกหน้าเท่านั้น กล่าวได้ว่าผู้นำตระกูลไหลวหรือบิดาของซิงลีนั้นมีภรรยาทั้งสิ้นสามคน ทว่าไม่ทราบว่าด้วยเหตุผลประการใด มารดาของซิงลีเป็นเพียงภรรยาคนเดียวที่ไม่ได้ออกสื่อ มีเพียงการรับรู้กันในครอบครัวไหลวและคนใกล้ชิดเท่านั้นว่าผู้นำตระกูลไหลวมีภรรยาคนที่สามผู้นี้ด้วย

อาจเพื่อป้องกันความวุ่นวาย บิดาของซิงลิจึงสร้างบ้านหลังเล็กให้ภรณาน้อยแยกออกไปอีกสองหลัง โดยตัวเขาอาศัยอยู่ในบ้านใหญ่กับภรรยาหลวง และมีกฎหมายภรรยาทั้งสองและบรรดาทายาทที่เกิดจากภรรยาผู้น้อยเข้าบ้านใหญ่หากไม่มีธุระสำคัญเพื่อเป็นการให้เกียรติภรรยาหลวง

บ้านหลังน้อยของซิงลีนั้นไม่มีปัญหาในเรื่องขาดความรักความอบอุ่น
แม้แต่น้อย ด้วยบิดามารดาเยี่ยมเยียนแทบจะทุกวัน เวลาคผ่านไปอย่างสงบราบรื่น
ชีวิตของซิงลีเต็มไปด้วยความสุข เธอต้องการสิ่งใด บิดาก็ลั่นสรรหามาให้ไม่เคย
ขาด กล่าวได้ว่าชีวิตในวัยเด็กของซิงลีมีความสุขอย่างมาก

แต่ตั้งที่คนว่ากันไว้... ความสุขมักอยู่กับเราไม่นาน

เมื่อซิงลีอายุได้เพียงไม่กี่ปี มารดาก็จากไปด้วยอุบัติเหตุรถชน หลังจากนั้น
นั้นโหลวอีโหมวผู้เป็นบิดาก็มาหาเธอที่บ้านน้อยลงๆ จนกระทั่งไม่มาเลยในที่สุด
เธอแอบได้ยินพวกบรรดาคนรับใช้ซุบซิบกันว่าเป็นเพราะใบหน้าของเธอที่เหมือน
มารดาารากับพิมพ์ออกมา ทำให้บิดาไม่ต้องการเห็นให้ซ้ำใจ

แรกเริ่มนั้นเด็กน้อยอย่างเธอทั้งเสียใจและหัวงอที่ชีวิตพลันสูญเสีย
หลักยึดทั้งสองไปกะทันหัน เธอรู้ว่าให้หาบิดามารดาทุกวัน นานไปจึงกลายเป็น
ความอ้างว้างและเงียบเหงาเชื่องซึม จากนั้นเธอก็รู้สึกโกรธคนอื่น ทั้งมารดาที่ด่วน
จากไป ทั้งบิดาที่ยังอยู่แต่กลับไม่ใส่ใจไยดี แต่ท้ายที่สุดเธอกลับโทษตัวเองที่ต้น
เกิดมาหน้าตาเหมือนมารดา ยิ่งนานวันก็ยิ่งรู้สึกรังเกียจใบหน้าตัวเองจนหลีกเลี่ยง
แม้แต่จะส่องกระจก

เธอตั้งใจว่าจะใช้ชีวิตเงียบเขียบราวกับไม่มีตัวตน อยู่อย่างเจียมตัวใน
พื้นที่เล็กกระจิดิขของเธอเอง รอจนถึงเวลาหนึ่งที่มีเงินเก็บมากพอที่จะย้ายออก
ไปอยู่ด้วยตนเองให้เร็วที่สุด ทว่ากลับมีผู้คนที่สั่งสมความเกลียดชังและระอคอย
โอกาสระบายความโกรธเกลียดใส่เธออยู่มากมาย...

แม่ใหญ่และแม่รองรวมถึงบรรดาพี่น้องของเธอเห็นว่าหลังจากมารดาเธอ
เสียชีวิตไป บิดาก็ทำได้ใส่ใจไยดีในตัวเธออีก จึงมักจะหาเรื่องกลั่นแกล้งเธอเสมอ
ไม่ว่าจะเรื่องเล็กหรือเรื่องใหญ่ก็ตาม และนับวันก็ยิ่งหนักข้อขึ้นเรื่อยๆ

เด็กหญิงตัวน้อยผู้ใส่ชื่อและรักสงบจึงเรียนรู้ที่จะรับมือและหลบหลีก แต่
กลับกลายเป็นยิ่งพยายามหลบ ฟังนั้นก็ยิ่งกระทำรุนแรง นานวันเข้าเมื่อหลีกเลี่ยง
ไม่ได้จึงแปรเปลี่ยนเป็นวางแผนโต้ตอบเอาคืนให้สาสม... กาลเวลาได้ให้บทเรียน
ราคาแพงแก่เธอ นั่นคือไม่ต้องหวังพึ่งใครทั้งนั้นนอกจากตนเอง เพราะแม้แต่
บิดาแท้ๆ ยังทำเพียงปรายตามองยามเห็นลูกในใส่ตัวเองถูกทำร้าย!

ซิงลีไม่มีวันลืมสายตาเฉยเมยคู่นั้น ในวันที่มองเธอถูกแม่ใหญ่เอาน้ำ

ซักผ้าที่รีวราดรดศีระชะ ก่อนจะใช้เท้ายื่นนอกเธอจนลุ่มกระแทกพื้นหิน ความจุกจากการโดนเท้ายื่นแทบเทียบไม่ได้กับเศษเสี้ยวความจุกจากหางตาเฉยชาของบิดาที่หันมามองแล้วเดินจากไปทันที ราวกับเธอไม่ใช่สายเลือดของเขา ราวกับเธอเป็นเพียงเศษหินไร้ค่าเกินกว่าจะทนมองได้

วินาทีนั้นน้ำสกรปรกถึงหนึ่งกลับกลายเป็นน้ำวิเศษที่ชะล้างเอาความคาดหวังโง่งมของเด็กผู้หญิงคนหนึ่งออกไปจนหมด เธอตาสว่างทันใด เด็กน้อยมองเห็นสัญชาตญาณว่า คนเราไม่จำเป็นต้องคาดหวังหรือรอคอยเศษความรักความเมตตาจากผู้อื่น แต่ต้องรักและปกป้องดูแลตนด้วยสองมือของตัวเองเท่านั้น

ซึ่งลึกลับกลายเป็นคนเจ้าคิดเจ้าแค้น และไม่เคยยอมเป็นผู้ถูกกระทำอีก หากผู้ใดกลั่นแกล้งเธอ เธอก็มีวิธีตอบโต้อันเจ็บแสบเช่นกัน และคนอย่างเธอจะต้องเอาคืนเป็นสิบเท่า ซึ่งเรื่องนี้พวกบรรดาพี่น้อง แม่ใหญ่ และแม่รองต่างรู้ดี บางคนเคยเจอฤทธิ์เดชของเธอไปก็เข็ดขยาดและไม่มาต่อแยกกับเธออีก แต่บางคนก็ถึงกับผูกใจเจ็บแค้นเธอชนิดอยู่ร่วมโลกกันไม่ได้ไปเลยทีเดียว

เธอรู้ตัวว่าเป็นคนหน้าตาดีและรู้จักที่จะใช้มันให้เป็นประโยชน์ จะไม่มีการอยู่อย่างสงบเงียบเฉยๆตัวอะไรทั้งนั้น เธอพยายามอย่างหนักทั้งเรื่องเรียนและเรื่องกิจกรรมเพื่อที่จะเป็นดาวเด่น ไม่ว่าเรื่องใดเธอจะต้องอยู่แถวหน้า เพื่อเอาชนะพวกพี่น้องหน้าโง่งของเธอ และเพื่อที่จะไม่ให้ใครมาดูถูกเธอได้

ซึ่งลึทำได้ดีเสมอมา ทั้งชีวิตในโลกภายนอก และการรับมือกับนางมารปีศาจทั้งหลายภายในบ้านของตน จนกระทั่งวันหนึ่งแม่ใหญ่หาเรื่องกลั่นแกล้งเธอเช่นเคย เพียงแต่ครั้งนี้นูนแรงกว่าทุกที่จนเธอทนไม่ไหว

วันต่อมาหลังเลิกเรียนเธอเอาน้ำคาบลาจากในตลตาตามาสาดแม่เลี้ยงโครมใหญ่ไม่พอ ยังเอาสีทาบ้านเทราดกระเป่าลิมิเต็ดเอติชั้นราคาหลายแสนหยวนสุดรักของพวกนั้น เกิดความโกลาหลชนิดที่ว่าคฤหาสน์ไหลวในวันนั้นแทบแตกเป็นเสี่ยงๆ

ไม่คาดว่าเหตุการณ์ทะเลาะไร้สาระในวันนั้นกลับทำให้ไหลวอีโหมวบิดาที่มักจะหลีกเลี้ยงเธอเสมอ ตวาดใส่เธอดั่งลั่นให้เก็บของออกจากบ้านไปเสีย

ซึ่งลึบอกไม่ถูกว่าเธอควรจะดีใจหรือเสียใจดี เมื่อในวันนั้นถือเป็นครั้งแรกในรอบหลายปีที่บิดามองหน้าเธอเต็มตา ทว่าประโยคที่ออกจากปากกลับเป็นคำ

ขับไล่ไสส่งเสียนี้

แม้จะรู้ตัวที่ว่าบิดาเลิกใส่ใจเธอนับตั้งแต่มารดาจากไป แต่ก็ปฏิเสธไม่ได้ว่าในสัญชาตญาณของหัวใจก็ยังคงหวังอยู่ว่า แท้จริงแล้วบิดาอาจแกล้งทำเย็นชาไปเช่นนั้น แท้จริงแล้วในใจเขายังเป็นบิดาที่รักและห่วงใยเธอเสมอ ทว่าความหวังเล็กๆ ที่เธอพยายามหล่อเลี้ยงมาตลอดหลายปีก็มอดไหม้ต้องแตกกระจายไม่มีชิ้นดี ในวินาทีที่บิดาเอ่ยปากขับไล่เธอออกจากบ้าน

ด้วยทิวทัศน์มากมายทำให้เธอบ้าบิ่นเก็บของใช้และของมีค่าส่วนหนึ่ง ก่อนเดินตัวปลิวออกมาจริงๆ สุดท้ายเมื่อไรที่ไป ซึ่งสิ่งจึงเดินมาหยุดอยู่ตรงหน้าบ้านหลังเล็กซอมซ่อของซู่หลิง เพื่อนสนิทเพียงคนเดียวในชีวิตของเธอเพื่อขอพึ่งพิงในยามยากลำบาก

นางร้ายสาวกำลังคิดถึงอดีตของตัวเองเช่นเดียวกันโดยบังเอิญ

เธอหันหน้าไปมองผู้ที่เป็นที่รักทั้งเพื่อนและผู้จัดการส่วนตัวของเธอ ซึ่งกำลังขับรถอยู่ข้างกายด้วยแววตาขอบคุณอย่างจริงจัง ซู่หลิงหันมาเห็นเข้าจึงถามด้วยน้ำเสียงจริงจัง

“ทำไมมองฉันตาเขื่อมแบบนั้นล่ะ ฉันไม่กินเนื้อซะนี่ยะ” ซึ่งลีหัวเราะกับน้ำเสียงและท่าทีขลุ่ยขานของเพื่อน

“เปล่า ก็แค่คิดอะไรเรื่อยเปื่อย” เธอเงยไปนิดก่อนเอ่ยต่อ

“ซู่หลิง... ขอบใจนะ ถ้าไม่มีแก ชีวิตฉันคงลำบากกว่านี้มาก” จู่ๆ ซึ่งลีก็รู้สึกอยากพูดคำนี้ออกมา ชายหนุ่มผิวคล้ำขมวดคิ้ว

“อะไรของแกวะ จู่ๆ มาทำซี้ ขนลุกนะ เออ... ว่าแต่กองถ่ายหนังเรื่องนี้ไม่ไหวเลย ก็เห็นๆ อยู่ว่าวันนี้มีงานประกาศรางวัลของเอชเอ็นทีวี ยังจะเปิดกล้องวันนี้อีก แล้วดูโลกทัศน์ กลางปากกลางดงขนาดนี้ จะฆ่ากันให้ตายเลยหรือยัง ดาราก็คนนะยะ ไม่ใช่เครื่องจักร แล้วเดี๋ยวพอแกออกกล้องหน้าโทม์มก็มาโทษว่าแกไม่รู้จักรดดูแลตัวเองอีกละสิ...”

ซู่หลิงบ่นกระปอดกระแปดเรื่องตารางงานของเธอที่ช่วงนี้อัดแน่น จนทำให้เธอได้พักผ่อนเพียงไม่กี่ชั่วโมงเช่นนี้ เสียงก่นด่าของเพื่อนฟังห่างไกลออกไป ความมั่งงั่งวิ่งเข้าแทรกหัวอณูในร่างกายที่เหนื่อยล้าของหญิงสาว อาจเป็นเพราะ

ก่อนหน้าซึ่งสิ่งนี้ถึงความหลังมากเกินไป เมื่อเริ่มดำดิ่งลงในห้วงฝัน ส่วนลึกของจิตใจจึงพาเธอล่องลอยกลับไปสู่ความทรงจำในอดีตอีกครั้ง

ในเวลานั้นที่เธอได้ไปขออาศัยอยู่กับซูหลิงและมารดาของเขา ซึ่งเธอก็ได้รับการต้อนรับเป็นอย่างดี แต่ซึ่งลิ้มคิดจะอยู่นานนัก เธอตั้งใจว่าจะต้องยื่นด้วยลำแข้งของตัวเองให้ได้ และเธอยังมีสิ่งที่ตั้งใจจะทำอีกด้วย

เธอจะต้องเป็นดาราชื่อดังให้ได้!

ในเมื่อบิดาของเธอหลีกเลี่ยงที่จะดูใบหน้านั้นนัก เธอก็จะทำให้ใบหน้านี้อยู่ในทุกหนแห่งของประเทศ ให้เขาไม่มีทางเลือก นอกจากต้องทนมองเท่านั้น! เธอเริ่มต้นจากการไปออกดีซันเข้าบริษัทนักแสดงที่มีชื่อเสียงพอสมควร และได้เซ็นสัญญาสองปีในที่สุด จากนั้นจึงเริ่มงานอย่างเต็มตัวทันที เนื่องจากเธอเรียนจบมัธยมปลายแล้ว โดยซึ่งลิ้มเริ่มงานเดินแบบ ถ่ายแบบ ไปจนถึงแสดงละคร และแสดงภาพยนตร์

เธอก้าวหน้าอย่างรวดเร็วแต่ก็มั่นคง เริ่มมีชื่อเสียงในระดับหนึ่ง แม้จะมีอุปสรรคขึ้นใหญ่อย่างอื้อเพี้ยเพี้ย แต่เธอก็สามารถผ่านพ้นมาได้ แล้วทุกอย่างก็เป็นไปตามที่เธอตั้งเป้าเอาไว้ แต่สิ่งที่ผิดคาดอย่างไม่น่าเชื่อคือ เธอค้นพบว่าตัวเองชื่นชอบงานที่กำลังทำอยู่มาก จากความตั้งใจเดิมที่เพียงต้องการป่วนประสาบิดาเท่านั้น จึงแปรเปลี่ยนเป็นความกระหายที่จะประสบความสำเร็จในเส้นทางมางายให้ได้

และอาจเป็นเพราะเธอมุ่งมั่นมาก หรืออาจเป็นเพราะเธอได้ทำในสิ่งที่ชอบ จึงทำออกมาได้ดีที่ไม่อาจรู้ได้

ก่อนอายุครบยี่สิบห้าปี เธอมีครบทั้งบ้าน รถยนต์ ทรัพย์สิน ชื่อเสียง และเงินทอง หญิงสาวสุดแสนจะภาคภูมิใจในตนเอง แม้สักๆ แล้วจะรับรู้ว่ามีเจ้าตัวน่ารังเกียจที่เรียกว่าความโดดเดี่ยวคอยสะกดใจให้เธอหม่นหมอง แต่ทุกครั้งหญิงสาวก็เลือกที่จะดันมันลงไปในชอกลึก สร้างทำเป็นไม่ใส่ใจว่ามีมันอยู่

วันหนึ่งซึ่งลิ้มก็ตัดสินใจโอนเงินก้อนใหญ่เข้าบัญชีของบิดา ซึ่งเป็นจำนวนเงินมากกว่าเงินทั้งหมดที่เธอเคยได้รับเป็นเบี้ยเลี้ยงรายเดือนจากบิดาตลอดระยะเวลาหลายปีที่ผ่านมาเกือบสามเท่า!

เมื่อซูหลิงทราบจำนวนเงินก็แทบลมจับ น้ำตาไหลพรากด้วยสุดแสน

เสียชีวิต แต่ซิงลีไม่สนใจ ทรัพย์สินเงินทองนั้นเป็นของนอกร่างที่เธอสามารถหาใหม่ได้ แต่สิ่งที่เธอต้องการคืออิสรภาพทางใจ เธอรู้สึกติดหนี้บุญคุณตระกูลนั้นที่อย่างไร้ก็เคยเจียดเงินส่วนหนึ่งมาให้เธอ หญิงสาวไม่ชอบติดค้างใคร เงินจำนวนมหาศาลที่เธอส่งคืนกลับไปให้มัน จึงเป็นดั่งการซื้ออิสรภาพทางใจของเธอกลับคืนมา ซึ่งเธอไม่รู้สึกรำคาญมากเกินไปแม้แต่น้อย

ทว่าเงินก้อนนั้นเป็นสิ่งที่บ่งบอกถึงการตัดขาดระหว่างเธอกับตระกูลโหลว และยังเป็นเครื่องยืนยันด้วยว่า... ยามนี้เธอตัวคนเดียวแล้วจริงๆ!

ณ กองถ่ายภาพยนตร์

อากาศเย็นสบายจากสายลมที่พัดโกรกตลอดเวลา ทำให้นางร้ายสาวอารมณ์ดีขึ้นมาบ้าง เวลาที่ซึ่งล้อออกมาถ่ายทำนอกสถานที่ ขณะนี้เธอกำลังเปลี่ยนเสื้อผ้าอยู่ในเต็นท์ส่วนตัวที่ตั้งแยกออกมาให้เธอโดยเฉพาะเพื่อเตรียมถ่ายทำฉากต่อไป

การทำงานที่เธอรักในบรรยากาศเย็นสบายยามค่ำคืนแบบนี้คงจะทำให้เธอมีความสุขไม่น้อย หากไม่ต้องทนเห็นหน้ายายนางเอกหน้าปปลอมคนนั้นแทบจะตลอดเวลาณะนะ

“ยายลี แก่ช่วยเก็บอาการหน่อยได้มั๊ย ยังมีแฟนคลับยืนดูอยู่นอกกองนะ เดี่ยวเกิดมีคนแอบถ่ายรูปแบกทำปากเบ้ใส่ นั่งเพยเพยแล้วเอาไปลงโซเชียลก็จบเท่กันพอดี” ซู่หลิงเตือนเพื่อนสาวเสียงอ่อย ด้วยรู้ดีว่าเป็นความผิดของเขาส่วนหนึ่ง ไม่ลี ความผิดของเขาเต็มๆ เลยต่างหาก

ราวสองเดือนก่อนมีคนเสนอบทบาทภาพยนตร์ฟอร์มยักษ์ให้ซิงลี เมื่อคุยรายละเอียดสักพักก็รู้ว่าอ้อเพยเพยเป็นหนึ่งในนักแสดงหลักของเรื่องนี้ด้วยเช่นกัน ดูก็รู้ว่าทีมผู้จัดต้องการใช้กระแสความไม่ลงรอยของซิงลีและเพยเพยเป็นตัวดึงดูดความสนใจผู้คน

เมื่อเขามาปรึกษากับซิงลี ซึ่งแน่นอนว่าเพื่อนสาวของเขาตัดสินใจรับทันที เมื่อเห็นว่าคำสัญญาแค่นั้นได้รับเพียงบทเล็กๆ ขณะที่เธอได้รับบทเป็นนางเอกเรื่องแรกในชีวิต หลังจากที่ต้องเล่นเป็นนางมารมาตลอด

ในเรื่องนี้ซิงลีจะได้ทั้งการทำลายความสามารถของตัวเอง และได้ทั้งความ

สะใจที่เห็นนั่งเพยเพยเล่นบทเป็นตัวรองต้อกต้อย ตั้งแต่ตกลงเซ็นสัญญารับเล่นหญิงสาวก็มีความสุข ยิ้มจนปากจะฉีกมาตลอด จนกระทั่งวันต่อบทเมื่อเดือนก่อนที่ทำให้โลกแห่งความสดใสของซิงลี่พังทลายลง เมื่อเธอเพิ่งรู้ว่าในเรื่องนี้ตัวละครที่เธอสวมบทต้องถูกฆ่าตายโดยนังอ้อเพยเพย!

“ฮึ! ก่อนจะห้วงพวกแฟนคลับ แก่ห้วงตัวเองก่อนดีกว่าม๊ยะ ชูหฺลิ่ง” ซิงลี่ส่งเสียงเรียบทว่าปลายเสียงหึยมเสียดจนเขารู้สึกหนาวๆ ร้อนๆ

“เอาหน้าแก เรื่องนี้แกเป็นนางเอกเลยนะ” ชูหฺลิ่งพูดอย่างไม่เต็มเสียงพร้อมกับหลบสายตาเพื่อนสาว

ตั้งแต่วันที่ซิงลี่รู้เรื่องบท เขาก็มักจะได้รับสายตาดูหมิ่นเป็นระยะจนอยู่ไม่ค่อยเป็นสุข ยิ่งในวันนี้ที่เธอต้องเข้าฉากเจ้าปัญญาหนั้น อารมณ์ของหญิงสาวก็ยิ่งคุกรุ่น ผู้จัดการหนุ่มจึงตัดสินใจรดชิบปาก ไม่หาหาใส่หัวอีก

ซิงลี่เตือต้อยอยู่ในใจเมื่อเพื่อนตัวดีของเธอที่เป็นคนทำหน้าที่สแกนบทให้ต้องรู้เรื่องนี้ตั้งแต่ก่อนเซ็นสัญญารับบทแน่นอนอยู่แล้ว แต่ดันปิดปากเงียบ! ความทรงจำกับการเป็นนางเอกเรื่องแรกในชีวิตของซิงลี่ต้องมาแปดเปื้อนเพราะต้องตายคามือนั่งปีศาจอ้อเพยเพย ความแค้นนี้ต่อให้เป็นปีเธอก็ไม่หาย! ว่าแล้วหญิงสาวก็แผ่รังสีอำมหิตออกมาจากร่าง

ก่อนที่จะมีการฆาตกรรมเกิดขึ้น สวรรค์ก็ส่งตัวช่วยมาเสียก่อน เมื่อทีมงานเข้ามาบอกว่าถึงคิวเข้าฉากของเธอแล้ว ซิงลี่จึงส่งสายตาดูโห่ไปยังชูหฺลิ่งก่อนจะเดินตามหญิงสาวผู้นั้นออกไป ชูหฺลิ่งเสียวสันหลังวาบเมื่อรู้ซึ่งถึงความเจ้าคิดเจ้าแค้นไม่ตายไม่เลิกราชของซิงลี่เพื่อนรัก และดูท่าว่าคราวนี้เขาจะยั่วโมโหเธอเข้าจริงๆ เสียด้วย

ชายหนุ่มร่างบึกบึนหัวใจบอบบางกลืนน้ำลายเหนียวหนืดลงคอ “ไม่น่าหาเรื่องเลยฉัน...” หรือเขาควรซิงลาออกแล้วไปให้เดวิดเลี้ยงดีเหี้ย!

ซิงลี่ยื่นเงินให้ทีมงานจัดการรดสายสลิงบนตัวเธอให้เรียบร้อย เนื่องจากฉากนี้จะเป็นฉากที่เธอต้องตายจากการถูกพลักตกหน้าผา คิดแล้วก็อดเข็งในอารมณ์ไม่ได้ อุตุสำห้ได้เป็นนางเอกกับเขาทั้งนี้ ยังต้องมาตายตอนจบ แกมคนที่ฆ่าเธอยังเป็น... เฮ้อ!

ถึงแม้จะเป็นแค่การแสดง แต่เธอก็ไม่อยากตายด้วยน้ำมือของงั้นนั่นเลย ให้ตายสิ!

“เตรียมพร้อมนะครับ!” เสียงตะโกนจากผู้กำกับที่อยู่ด้านล่างทำให้เธอสุดลมหายใจลึกยาวแล้วผ่อนออกมา ปรับสีหน้าและอารมณ์ให้คงที่ ไม่ว่าจะอย่างไร เธอก็ขึ้นชื่อว่าเป็นนักแสดงมืออาชีพ ไม่มีทางยอมให้เสียงงานเพราะเรื่องส่วนตัวเด็ดขาด

“ซาวนด์... สปีด คาเมรา... สปีด สาม สอง หนึ่ง แอคชั่น!”

ลิ้นเสียงสุดท้ายของทีมงาน ซึ่งลี้ก็จมดิ่งเข้าสู่บทบาททันที เมื่อลิ้มรสชาติมาตัวตนของซิงลี้ก็หายไป คงเหลือเพียงบทบาทที่เธอกำลังสวมเท่านั้น ในฉากนี้ เธอกำลังหนีอ๊เพี้ยเพี้ยอย่างทุลักทุเลเนื่องจากบาดเจ็บสาหัส ก่อนหยุดมองซ้ายมองขวาเพราะเบื้องหน้าเป็นหุบเหวลึก ไม่มีที่ให้ไปต่อหรือหลบซ่อนได้

อ๊เพี้ยเพี้ยซึ่งได้รับบทเป็นเซียนชั่วซูดขาวมาตามฆ่าจอมยุทธ์หญิงอย่างซิงลี้ จึงค่อยๆ เยื้องย่างเข้ามาในฉาก อ๊เพี้ยเพี้ยพูดเสียงแหลมสูงพลางหัวเราะหยันแล้วเอ่ยตามบท “ปิงลั่ว เจ้าคงรู้ตัวดีว่าสู้ข้าไม่ได้ ยอมตายเสียโดยดีเถอะ”

“เจ้า!” ซิงลี้ในบทบาทปิงลั่วตวาดออกไปเสียงกร้าว ก่อนใบหน้าจะบิดเบี้ยวด้วยความเจ็บปวด ยกมือขึ้นขยี้มหน้าอก แล้วกระอักเลือดออกมาคำโต

อ๊เพี้ยเพี้ยในบทเซียนซูดขาวสายตึ้งระหว่าๆ “เหตุใดยังต้องดิ้นรน อยากรู้วันนี้เจ้าก็ไม่มีทางรอด!” ก่อนจะกระโดดลอยตัวด้วยสลิงพุ่งตรงไปหาซิงลี้ ปากก็พึมพำบทสวดพาลงมนต์ตัวครึ่งหนึ่ง แล้วกระแทกฝ่ามือเข้าที่กลางอกของซิงลี้ อย่างแรงจนเธอจุก

“หน้อย! ได้ที่พาดไม่ยั้งเลยนะนี่บ้า!” เธอหันไปถลิ่งตามองอ๊เพี้ยเพี้ยในชุดขาวบริสุทธิ์

ร่างของซิงลี้ลอยละลิวตกลงสู่พื้นเบื้องล่าง แท้จริงเธอต้องกรี๊ดร้องออกมาสุดเสียงตามบทที่ได้อ่านมาเมื่อครู่ แต่รอยยิ้มเย็นเยือกและแววตาเหยี่ยมเกรียมบนใบหน้าของอ๊เพี้ยเพี้ยที่ปรากฏออกมาเพียงแวบเดียวกลับทำให้เธอเสียววูบจนผลอหลุดออกจากบทบาท

ยังไม่ทันจะคิดสิ่งใด ซิงลี้ก็ได้ยินเสียงขาดฝั่ง ร่างของเธอที่ลอยคว้างในที่แรกพลันถูกแรงโน้มถ่วงดึงลงสู่พื้นเบื้องล่างอย่างรวดเร็วดูจว่าสายป่านขาด

นางร้ายสาวใจหายวาบ ริมฝีปากสีแดงสดอ้าออกแต่ก็ไร้สัมผัสเสียงเลือดดุดอกมา ทุกสายตาเบิกกว้างด้วยความตื่นตะลึง ทว่าไม่มีใครสามารถขยับตัวทำอะไรได้ ทันท่วงที ได้แต่มองเหตุการณ์ดำเนินไปจนจบ

“กรี๊ดๆ...!”

เสียงหวีดร้องดังขึ้นทั่วบริเวณ เมื่อภาพซูเปอร์สตาร์สาวแนวหน้าของแผ่นดินจีนร่วงหล่นจากที่สูงกระแทกพื้นเสียงดังพลັก! ร่างเล็กบางกระตุกสองสามทีก่อนจะแน่นิ่งไป เลือดสีแดงเข้มข้นเริ่มไหลเจิ่งนอง ก่อนจะขยายเป็นวงกว้าง ส่องกลิ่นคละคลุ้งไปทั่ว

ซึ่งลี้รู้สึกลับเจ็บราวเกินบรรยายตั้งแต่ศีรษะยันนิ้วเท้า แต่ไม่สามารถขยับเขยื้อนตัวได้แม้แต่หน่อย นางร้ายสาวกระอักเลือดออกมา ซึ่งคราวนี้คือเลือดของเธอจริงๆ ความเจ็บปวดอย่างสาหัสเลือนหายไป แทนที่ด้วยอาการชาตึกที่เริ่มไล่ไปทุกส่วนของร่างกาย

กลิ่นคาวโลหิตพุ่งขึ้นเสียดจมูก ซึ่งลี้คิดว่ายามนี้เลือดคงไหลออกจากจมูกเธอด้วยเช่นกัน ความยากในการสูดเอาอากาศเข้าปอดส่งผลให้เธอทำได้เพียงหายใจพะงั่วในแต่ละครั้ง เป็นสัญญาณบอกให้เธอรู้ตัวว่าเธอคงไม่รอดอย่างแน่นอน หากตาเหลือบไปเห็นชู้หลังวิ่งเข้ามาด้วยใบหน้าซีดเผือดอย่างที่เธอไม่เคยเห็นมาก่อน ใจนั้นก็ยากจะปลอบเพื่อน แต่ก็จใจใจเมื่อเวลานี้เธอรู้เสียแรงแม่จะกระตือรือร้นด้วยซ้ำ

เคยได้ยินคนว่ากันว่า เมื่อใกล้ตายเวลาจะเคลื่อนช้า ในวันนี้เธอได้พิสูจน์แล้วว่า เป็นเรื่องจริง เมื่อรอบกายเธอเหมือนภาพสโลว์โมชั่นไม่มีผิด ซึ่งลี้มองภาพที่มงานในกองถ่ายที่บ้างก็วิ่งพล่าน บ้างก็ตะโกนโหวกเหวกโวยวาย บ้างก็แข่งขาอ่อนลัมพับไปกับพื้น

พลันนางร้ายสาวกลับรู้สึกขาขึ้นมอย่างบอกไม่ถูก

น่าแปลกที่เธอไม่ได้รู้สึกถึงความหวาดกลัว อาจเป็นเพราะว่ามันเกิดขึ้นรวดเร็วฉับพลันจนเธอยังคิดอะไรไม่ทัน หรืออาจเป็นจริงอย่างที่คนอื่นว่าไว้ว่า ความตายแผ่วเบาตั้งขนนก ส่วนการมีชีวิตต่างหากที่หนักอึ้งยิ่งกว่าขุนเขา หรืออาจจะเป็นเหตุผลอื่น เธอก็ไม่รู้เหมือนกัน

ที่เธอรู้... เวลานี้เธอมีแต่ความเสียดาย

เสียชีวิตที่ความฝันที่สองของเธอยังไม่ทันเป็นรูปเป็นร่าง เสียชีวิตที่ภาพยนตร์เรื่องแรกที่ได้รับบทนางเอกยังไม่ทันสำเร็จ เสียชีวิตที่เธอยังไม่เคยได้สัมผัสความรักเหมือนผู้หญิงคนอื่น เธอยังไม่เคยรับรู้เลยว่าความรู้สึกหน้ามิดตาบอดยอมทุ่มเทจิตใจทำทุกสิ่งทุกอย่างเพื่อผู้ชายคนหนึ่งนั้นเป็นอย่างไร

ซิงลี่เสียชีวิตแม้แต่การที่เมื่อครู่เธอชวนชู่หลิงเพื่อนรักเพียงคนเดียวในชีวิตทะเลาะด้วยเรื่องไม่เป็นเรื่อง

‘ช่างน่าเสียดายจริงๆ...’

นางร้ายสาวรู้สึกกรำกับตัวเธอกำลังล่องลอยอยู่ในลำธารเย็นใสแสนสงบ เธอหลับตาลง ปล่อยวางซึ่งทุกสิ่ง ทว่าจู่ๆ ใบหน้าสวยงามของอี่เพยเพยก็เข้ามา ลู่ส่ายตา สีหน้าคั้ตรู่คู้แค้นของเธอแตกต่างจากคนอื่นโดยสิ้นเชิง เพราะใบหน้านั้นระบายด้วยรอยยิ้มสะท้านใจอย่างถึงที่สุด ริมฝีปากเล็กเคลือบสีชมพูเปล่งคำพูดไว้เสียดๆ อย่างตั้งใจให้เธอเข้าใจความหมายว่า ‘โชคดีนะ’

ซิงลี่พลันอยากจะทำเสียงหัวเราะออกมาดังลั่น เธอเข้าใจแล้วว่าสีหน้าและแววตาอำมหิตของอี่เพยเพยก่อนที่เธอจะร่วงลงมานั้นหมายความว่าอย่างไร

เป็นมัน... เป็นมันนี่เอง!

ซิงลี่พลันรู้สึกเสียใจขึ้นมาอีกอย่าง ...เสียใจที่จะไม่ได้ลงมือฆ่าผู้หญิงตรงหน้าด้วยมือของเธอเอง ดวงตาทั้งสองของเธอถลึงมองไปยังฆาตกรชั่วช้า เฟ่งเหมิงจนเส้นเลือดฝอยสีแดงกระจายเต็มดวงตา ร่างของเธอสิ้นอย่างควบคุมไม่ได้จนกระอักเลือดออกมาอีกครั้ง ของเหลวข้นกลืนคาวคละคลุ้งเปรอะเปื้อน ใบหน้าหญิงสาว ทว่าเธอก็ไม่ได้ละสายตาออกจากฆาตกรที่วางแผนฆ่าเธอแม่สักวินาทีเดียว

อี่เพยเพยชนลูกเกรียวไปทั่วร่าง ทำผงะถอยหลัง อะไรกัน จะตายอยู่แล้วยังชู่ให้เธอกลับได้อีก!

ซิงลี่ซึ่งยังคงจ้องมองอย่างเคียดแค้น หมายมาดว่าต่อไปหลังนรกไปก็จะไม่ยอมลืมใบหน้าอีกฝ่ายเด็ดขาด หญิงสาวไม่ทันรู้ตัวว่าเสียงวิ้งวุ่นดังระงมรอบข้างเริ่มเลือนหายไป แทนที่ด้วยเสียงวิ้งดังก้องอยู่ในหู จากนั้นจึงแว่วเสียงสวดจิ้งมำด้วยภาษาที่เธอคิดว่าไม่เคยได้ยินมาก่อนในชีวิตนี้ คล้ายดังมาจากที่ไกลแสนไกล...

สายตาของเธอพร่าเลือนจนกลายเป็นมองไม่เห็นสิ่งใดทั้งที่ยังลืมตาอยู่ เธอเริ่มรู้สึกถึงอุณหภูมิที่เพิ่มสูงขึ้นตรงบริเวณชายโครงด้านขวา ความอุ่นที่พอทนได้ในคราแรกกลับไต่ระดับสูงขึ้นอย่างรวดเร็วจนไม่ต่างจากเปลวไฟที่แผดเผาร่างกายเธอ หญิงสาวปวดแสบปวดร้อนไปทั่วร่าง แต่ไม่สามารถแม้แต่จะเปล่งเสียงระบายความทรมานนี้ออกมาได้

หรือนี่คือขั้นตอนแรกของการไปนรก

เป็นความเข้าใจผิดอย่างร้ายแรงเมื่อเธอคิดว่าวินาทีที่ร่างกระแทกพื้นคือความเจ็บปวดอย่างที่สุดเท่าที่คนคนหนึ่งจะพานพบในชีวิตได้ แต่ไม่ใช่เลย ไฟร้อนที่กำลังแผดเผาเธออยู่ในตอนนี้ต่างหากถึงจะเรียกว่าความทรมานที่แท้จริง!

ความร้อนดังถูกราดด้วยโลหะที่ต้มจนเหลว เป็นความร้อนที่กัดกินลึกซึ้งจนถึงก้นบึ้งของวิญญาณ อย่างที่คาดว่าแม่แต่น้ำแกงยายเมื่อกี้คงไม่อาจทำให้เธอลืมเลือนความทรมานนี้ได้ เธอรู้ซึ้งแล้วว่าเจ็บจนอยากตายไปให้พ้นๆ นั่นเป็นเช่นไร

นางร้ายสาวภาวนาให้ใครก็ได้ชำระบรรทุกสิบล้อมาเหยียบให้เธอตายๆ ไปเสีย!

ซิงลิได้แต่นอนนิ่งอย่างทรมานอยู่เช่นนั้นสักพัก จึงรับรู้ได้ถึงสติที่ค่อยๆ พร่าเลือนของตน หนึ่งตาพลันหันกึ่งจันยากเกินกว่าจะฝัน เสียงสวดรอบด้านค่อยๆ จางหายไปพร้อมกับสติของหญิงสาวที่ดับวูบลง...

สอง สับสน

ความไม่สบายตัวปลุกหญิงสาวขึ้นมาจากห้วงฝัน เมื่อเธอลืมตาขึ้นก็พบว่าแสงจากภายนอกสว่างจ้าจนรู้สึกแสบตา ต้องปิดเปลือกตาลงแล้วค่อยๆ เปิดขึ้นใหม่อีกครั้ง

เธอกะพริบตาถี่ๆ เพื่อให้ดวงตาทั้งคู่ชินกับแสง ผ่านไปครู่หนึ่งเธอก็มองเห็นทุกอย่างผ่านคลองจักซุอย่างชัดเจน สิ่งที่น่าประหลาดอยู่ตรงหน้าเธอคือเพดานไม้สีน้ำตาลเข้ม เมื่อเหลียวมองดูรอบตัวก็พบว่าเธอนอนอยู่บนเตียงแบบเจาะฝังเข้าไปในผนัง และมีผ้าโปร่งสีขาวกั้นปิดไว้เป็นม่านมุ้ง หญิงสาวได้แต่กะพริบตาปริบๆ

เธอยังไม่ตาย? ซิงลี่ยกมือขึ้นหยิกแก้มตัวเอง ความเจ็บจัดทำให้เธอยิ่งสับสนกว่าเก่า นางร้ายสาวดันตัวเพื่อจะลุกขึ้นนั่ง ก่อนพบว่าตนไม่มีแรงแม้แต่ค่อย ต้องพยายามอยู่เป็นเวลานานกว่าจะยันร่างขึ้นพิงหัวเตียงได้ ซึ่งกว่าจะสำเร็จก็ต้องหอบหายใจหนักจนเหงื่อเปียกชุ่มแผ่นหลังและใบหน้า

‘แฮกๆ เหนื่อยโวย!’ แม้จะรู้สึกไร้เรี่ยวแรง แต่เธอก็ต้องการรู้ว่าเกิดอะไรขึ้นกันแน่ จึงตัดสินใจก้าวลงจากเตียงเพื่อตามหาชู้หลังที่เธอคาดว่าน่าจะอยู่แถวๆ นี้ แต่พอเท้าทั้งสองสัมผัสพื้น ร่างของเธอก็ร่วงลงไปกองกับพื้นดูจตุ๊กตาไม้โง่ๆ ที่เคยรำร้องอยากได้ตอนเด็ก

“อ๊วย ตุต...” เสียงสบถคำที่กำลังจะปล่อยออกมาพลันหายกลับไป

ลำคอ ยามที่เธอรู้สึกถึงเส้นผมดกหนายาวเลยสะโพกแผ่สยายไปทั่วราวกับจะห่มพืน

หือ?

หญิงสาวยกมือขึ้นลูบผมยาวเงางามสีดำสนิทอย่างงุนงง เมื่อนึกขึ้นได้ว่าในภาพยนตร์เรื่องที่กำลังแสดงอยู่นั้น ผู้กำกับบอกว่าให้ใช้ผมจริงของเธอ ไม่จำเป็นต้องต่อผมหรือใช้ผมปลอมเหมือนเรื่องอื่น ซึ่งผมของเธอเป็นสีน้ำตาลเข้มยาวถึงแค่กลางหลัง

‘แล้วผมดำยาวสยายลากถึงพื้นนี่มายังไงล่ะเนี่ย’

ฮ่าๆ คงไม่ใช่ว่าเธอสลบไปเป็นสิบปี ตื่นขึ้นมาทุกคนแก่กันหมดแล้วเหมือนในภาพยนตร์เรื่องดังไซไฟใหม่ ซิงลีหัวเราะผืดเพื่อนในใจ เมื่อความแปลกประหลาดที่ค่อยๆ โผล่มาให้เห็นทีละอย่างเริ่มทำเอาเธอตลกไม่ออก

พลันสายตาเหลือบไปเห็นมือที่กำลังกำเส้นผมอย่างสงสัย ก็ต้องตื่นตกใจจนตาเบิกกว้างแทบถลนออกมา เมื่อเห็นว่ามือและแขนของเธอในตอนนี้นั้นลีบเล็กราวกับคนเป็นโรคปฏิสธาอาหาร!

นางร้ายสาวหลับตาปี เธอจำได้ว่าไม่เคยใดเอตด้วยวิธิตอดข้าวอดน้ำนะ ซิงลีสะบัดศีรษะอย่างแรงแล้วถลึงตามองดูอีกครึ่ง ทว่าภาพก็ยังเป็นเช่นเดิม

เธอลองกำมือเข้าหากันแล้วแบมือออก กระดิกนิ้วทั้งห้าพลิกไปพลิกมาจนกระทั่งลองชูนิ้วกลางค้างไว้เพื่อให้เข้ากับอารมณ์ในตอนนี่ของเธอ ก็พบว่ามือที่เหมือนไม่ใช่มือของเธอทำตามที่เธอคิดทุกอย่าง เป็นการยืนยันว่ามันคืออวัยวะของเธอจริงๆ

ซิงลีมองไปรอบตัวอย่างมีนงงก่อนจะสะดุดเข้ากับภาพสะท้อนในกระจกทองเหลืองที่อยู่ทางซ้ายมือ เป็นภาพของเด็กสาวอายุราวๆ ลิบสี่สิบห้า อยู่ในชุดโปรงยาวสีขาว ผมดำสนิทที่แผ่ยาวไปทั่วส่วนหนึ่งประกระไบหน้าเล็กผอมที่ขาวซีดและตอบจนเห็นกระดูกปูดโปนราวกับจะทิ่มผิวหนังออกมา ดวงตาสีโกโหลแห้งผากที่โผล่แวบๆ แวมๆ หลังเส้นผมนั้นดูน่าสะพรึงกลัวอย่างบอกไม่ถูก

‘ชะ...เซี่ย! ตะ...ตะ...เดอะ...ริง!’

หัวใจของซิงลีเต้นกระหน่ำอย่างบ้าคลั่งยิ่งกว่าลึนรางวัลลออสการ์ เกิดมาก็เพิ่งเข้าใจคำว่าตกใจจนอ้าปากค้าง เพราะตอนนี่เธอหุบปากไม่ได้จริงๆ

อย่าบอกนะว่า... เธอตายไปแล้ว! เมื่อความคิดนี้กระแทกเข้ากลางใจ ซึ่งลี้ก็ปากคอดิ้น เชื่อมั่นที่ว่าตนเองเสียชีวิตแล้ว แหงละ ตกลงมาสูงเสียดขนาดนั้น ไม่ตายก็คงเลี้ยงไม่โตแล้ว!

โอ้ ไม่นะ! เธอตายแล้ว แกรมยังไม่ยอมไปผุดไปเกิด แต่กลายเป็นผีคอย หลอกหลอนชาวบ้านเหมือนในภาพยนตร์สยองขวัญที่เคยดู ให้ตายเถอะ! ดาราชื่อดังตำแหน่งสาวเช็กชีสปีช้อนอย่างเธอรับไม่ได้ที่สุด!

ทำไม ทำไม... ตอนมีชีวิตอยู่เธอออกจะสวยเช็กซ์เอกซ์แตก แต่พอตายไปทำไมถึงน่าเกลียดอัปลักษณ์รับไม่ได้ขนาดนี้! เป็นเพราะอะไรกัน หรือจะเป็นเพราะเธอก่อกรรมทำเข็ญชอบกลั่นแกล้งคนอื่นสมัยที่ยังมีชีวิตอยู่ ไม่นะ เธอไม่ผิด เธอจะกลั่นแกล้งเฉพาะคนที่ทำร้ายเธอก่อนต่างหาก จะมาลงโทษให้เธอกลายเป็นผีน่าเกลียดแบบนี้ได้ยังไง

‘ไม่ นี่มันไม่ยุติธรรม ไม่ยุติธรรม! ไม่-ยุติ-ธรรม!’

เคร้าย!

เสียงของนักตกกระทบพื้นดังสะท้อนก้องในห้อง เรียกสองตาแดงก้ำของเธอให้หันไปมอง เด็กสาวคนหนึ่งซึ่งอายุน่าจะประมาณสิบสามสิบสี่ปี อยู่ในชุดเหมือนสาวใช้ในยุคโบราณกำลังยืนตัวแข็งค้าง ช่างๆ เฝ้ามีอ่างขนาดเล็กใบหนึ่งคว่ำอยู่ และน้ำก็หกกระจายไปทั่ว

นี่ยังมีใครกล้าตกใจมากกว่าเธออีกหรือเนี่ย

ดวงตาของเด็กสาวคนนั้นเบิกกว้างราวกับเห็นผี ...ไม่สิ เด็กคนนั้นเห็นผีจริงๆ เพราะตอนนี้เธอเห็นแหละผี!

เช่นนั้นก็แสดงว่านี่คือเหยื่อรายแรกที่โดนเธอหลอกใช้มัย แต่เธอไม่มีความคิดจะหลอกใครนี่ เธอไม่จำเป็นต้องทำตัวเป็นผีชั้นต่ำที่แลบลิ่นแหย่หลอกคนอื่นไปทั่ว

อดีตดาราสาวชื่อดังคับประเทศตัดสินใจเด็ดขาดว่า ต่อให้เป็นผีเธอก็จะต้องเป็นผีชั้นสูง จึงยื่นมือแห่งสิบของตนออกไปหวังจะอธิบายให้อีกฝ่ายเข้าใจตรงกันว่า ‘ฉันไม่หลอกเธอ เธอก็ไม่ต้องกลัวฉัน โอเค?’

เด็กสาวคนนั้นกลับยิ่งเบิกตาโตแล้วหันหลังวิ่งออกไปทันที ปล่อยให้เธอค้างมือไว้อย่างนั้น พร้อมกับอ้าปากพะงาบๆ คล้ายปลาฉู่

“...”

เอาเถอะ เธอเข้าใจ ตอนนี่เธอคงดูน่าเกลียดน่ากลัวเกินไปจริงๆ

ขณะที่ซิงลีใช้แรงเหวี่ยงสตุ๊กท้ายลากร่างตัวเองกลับขึ้นมายู่บนเตียงเช่นเดิม

แต่ที่ไม่เหมือนเดิมคือ เธอกำลังถูกเด็กสาวแปลกหน้ายื่นจ้องอย่างเอาเป็นเอาตาย รวากับว่าเธอเป็นสัตว์ประหลาดหรือเป็นคนผิดปกติมีสองหัวแปดแขน เด็กคนนั้นก็คือเด็กสาวที่เจอเธอแล้ววิ่งหนีออกไป ทำเอาเธอเข้าใจผิดคิดว่าตัวเองเป็นวิญญาณร้ายคอยหลอกหลอนคนอื่น

สายตาของเด็กสาวราวกับกำลังจ้องตัวประหลาด ทั้งที่ความจริงแล้วคนที่ต้องรู้สึกลอยๆ นั้นน่าจะเป็นเธอมากกว่า!

ซิงลีกวาดตามองเด็กสาวที่ยืนน้ำตารินอยู่ด้านข้างพลางสำรวจบริเวณโดยรอบ แล้วก็ต้องขมวดคิ้วแน่น ไม่ว่าจะป็นข้าวของเครื่องใช้ บรรยากาศหรือการแต่งตัวของเด็กสาวที่ยืนอยู่ข้างเตียง ทั้งหมดล้วนแล้วแต่เป็นข้าวของเครื่องใช้ในยุคลสมัยโบราณที่เธอเคยเห็นและสัมผัสบ่อยๆ ยามที่อยู่ในกองถ่าย

เธอคงจะคิดว่าเธอกำลังอยู่ในกองถ่ายภาพยนตร์หรือละครสักเรื่อง หรือไม่ก็ถูกรายการชอว์นกลองสักรายการกำลังอำอยู่ หากไม่ใช่ว่ายามนี้เธอกำลังอาศัยอยู่ในร่างเฮี้ยนของใครก็ไม่รู้!

เธอก็มลมองมือขาวจั๊วะ ทั้งยังแหยงลิบติดกระดูกที่ทำให้เธอเข้าใจผิดคิดว่าตัวเองเสียชีวิตกลายเป็นผีเดอะจริงในทีแรก สองตากลอกไปมาอย่างสับสน ยิ่งเธอพยายามคิดหาเหตุผลและความเป็นไปได้ของสถานการณ์ตอนนี่ เธอก็ยิ่งรู้สึกอึดอัดราวกับถูกมวลาอากาศบีบคั้น สมอว่างเปล่าชาวโพลนจนไม่สามารถประมวลสิ่งใดออกมาได้

ซิงลีหายใจแรงขึ้น กลืนน้ำลายเหนียวหนืดลงคออย่างยากลำบาก ก่อนจะตัดสินใจล้มตัวลงนอนหลับตาไปเพื่อหนีทุกสิ่งทุกอย่างที่เธอไม่สามารถทำความเข้าใจได้ในขณะนี้

ฝัน... นี่ต้องเป็นความฝันแน่ๆ!

“คุณหนูสามเจ้าคะ!” เสียงเด็กสาวที่อยู่ข้างเตียงดังขึ้นด้วยความตกใจที่จู่ๆ คุณหนูของนางที่เพิ่งฝันกลับหงายหลังตึงลงไป แรกทีเดียวสาวใช้ตัวน้อย

รู้สึกตื่นตระหนกยิ่งนัก ทว่าต่อมานางสังเกตเห็นว่าคุณหนูสามเพียงทำที่เป็นหลับเท่านั้น หาใช้ล้มหมดสติไปแต่อย่างใด

เมื่อเห็นดังนั้นเด็กสาวก็ลึกละไม่รู้ว่าควรจะทำเช่นไรต่อไปดี ในที่สุดจึงตัดสินใจชะงักหน้าเข้าไปพรางกระซิบเรียกเสียงแผ่ว

“คุณหนูสามเจ้าคะ” เมื่อเห็นว่าเจ้านายยังคงนอนนิ่งไม่ขยับเขยื้อน นางก็เอ่ยออกมาด้วยน้ำเสียงระมัดระวังยิ่งกว่าเดิม

“คุณหนูสาม ท่านเพิ่งฝัน คงรู้สึกกลัวไปทั่วตัว ให้บ่าวบิบนวดให้ตีหรือไม่เจ้าคะ”

“...”

ไร้ท่าที่ตอบสนองเช่นเคย แต่เด็กสาวก็ยังไม่ละความพยายาม คอยพูดคอยถามไปเรื่อย กระทั่งเรื่องดินฟ้าอากาศก็ยิ่งหยิบยกขึ้นมาพูดหวังให้คุณหนูคนดีมีปฏิริยาตอบสนองให้นางได้ชื่นใจสักนิด

หาู้ไม่ว่ายิ่งเสียรชิวุดมากเท่าไร ความอดทนของซิงลี่ก็ยิ่งต่ำลงจนใกล้จะแตะจุดระเบิด เธอพยายามอย่างหนักเพื่อจะให้ตนเองหลับไป เผื่อว่าจะได้ตื่นขึ้นมาเป็นเธอคนงามดังเดิม ซึ่งตอนนี้อาจจะกำลังนอนเกลือกกลิ้งอยู่บนเตียงขนเบ็ดสุดทรู่มสบายในคอนโคมินิยมของตัวเองก็เป็นได้

หรือต่อให้เธอตื่นขึ้นมาในร่างที่อาการกำลังโคม่าอยู่ในห้องไอซียูเธอก็ไม่หวั่นใดๆ ล้วนดีกว่าร่างวิญญานเฮี้ยนในตอนนี้อย่างนั้น ขอแค่เธอได้โอกาสหลับไหลไปเท่านั้น

แม้สิ่งที่เธอต้องการจะแสนเล็กน้อย แต่เสียงแฉ่วๆ ข้างหูที่พละมไม่หยุดไม่ว่าเธอจะแสร้งไม่ได้ยินหรือไม่รับรู้ก็ตาม ทำให้ความปรารถนาเล็กจ้อยของเธออยากจะเป็นจริงได้ ทีแรกนางร้ายสาวว่าจะปล่อยให้แม่สาวใช้อะไรนั่นเหนื่อยแล้วก็หยุดพูดไปเอง แต่ยิ่งเวลาผ่านไปก็ยิ่งทำให้เธอรู้ว่าตัวเองคิดผิด

บางที... คนเราอาจจะสามารถพูดคนเดียวเป็นชั่วโมงก็เป็นได้!

ซิงลี่ยังคงยึดมาตรการนั่งสงบสยบความเคลื่อนไหว ไม่แสดงท่าที่ตอบสนองใดๆ ทั้งสิ้นต่อบ่าวน้อยช่างจ้อผู้นี้ ซึ่งในที่สุดนางก็เหมือนจะเข้าใจว่าตนอาจกำลังสร้างความรำคาญให้เจ้านายก็เป็นได้ จึงถอยออกมาจากห้องแล้วให้เวลาเธออยู่คนเดียว โดยบอกว่าจะไปช่วยงานในโรงครัวสักพัก

หากมีแรงพอ นางร้ายสาวคงก้มลงกราบพื้นขอบคุณใครก็ตามที่เมตตา หูทั้งสองข้างของเธอลั่นกึก

เมื่อได้อยู่คนเดียว ซึ่งลึกลับเริ่มประมวลเหตุการณ์ทั้งหมด โดยเริ่มจากช่วงเวลาก่อนตื่นขึ้นมาในร่างและสถานที่แปลกประหลาดอันไม่คุ้นเคยนี้ ไล่ไปตั้งแต่เธอออกไปถ่ายทำภาพยนตร์นอกสถานที่ พอเข้าฉากกับอ๊อฟเพยเพยก็...

คิดได้ถึงตรงนี้หญิงสาวก็เบิกตากว้าง เธอว่าแล้วเชียว! เหมือนตัวเองลืมบางสิ่งที่สำคัญมากๆ ไป นี่เธอลืมความเคียดแค้นที่ถูกวางแผนฆ่าจากนางฆาตกรโรคจิตคนนั้นไปได้อย่างไรกัน!

ความร้อนของไฟโตะสะค่อยๆ ลามไปทั่วตัว มือสลิปพอมทั้งสองข้างขยุ้มผ้าห่มที่คลุมหน้าขาแน่นจนผ้าฝืนบางเหมือนจะขาดออกจากกัน ร่างซุบหอบหายใจแรงด้วยอาการโมโหโกล้งคลั่ง ดวงตาสีโหลซึ่งแดงฉานจากเส้นเลือดฝอยจืดจ๋องอยู่ที่จุดเดียว

นังเพยเพย เธอจะฆ่ามัน!

“คุณหนู อาหารอ่อนมาแล้วเจ้าคะ” เสี่ยวซีแย้มยิ้มอย่างรำเริงเข้ามาพร้อมถาดอาหารในมือ นางวางถาดลงบนโต๊ะขนาดเล็กตรงหน้าเตียงที่เตรียมไว้ก่อนจะออกไป เพราะดูท่าทางคุณหนูของนางคงไม่มีเรี่ยวแรงเดินมาที่โต๊ะกลางเป็นแน่ เสี่ยวซีวางถ้วยชามอาหารเสร็จก็เงยหน้าขึ้นมองผู้ป่วย จึงสังเกตเห็นอาการก้มหน้าหอบหายใจถี่แรงผิดปกติของคุณหนูก็ให้ตระหนก

“คุณหนู! คุณหนู ท่านเป็นอย่างไรบ้างเจ้าคะ คุณหนู...” เด็กสาวก้าวเข้ามาซัดพยายามจะดูอาการ แต่ก็โดนเมื่อน้อยที่เมื่อครู่ดูไร้เรี่ยวแรงผลักออกมาจนนางกระเด็นกันกระแทกพื้น คำอุทานยังไม่ทันหลุดออกจากปาก สาวใช้ก็ต้องยกแขนขึ้นบังใบหน้าตามสัญชาตญาณ เมื่อคุณหนูผู้บอบบางจู่ๆ ก็ใช้แขนสับเล็กกวาดถ้วยชามที่นางเพิ่งนำมาจนร่วงลงพื้นแตกกระจายไม่มีเหลือ

โศคยังดีที่ปิดไปคนละด้านกับที่นางนั่งอยู่ บ่าวตัวน้อยถอนหายใจด้วยความโล่งอก ทว่ากลับโล่งใจได้ไม่นานเมื่อเสี่ยวซีเห็นว่าคุณหนูก้มลงหยิบเศษกระเบื้องแหลมคมขึ้นโตจากถ้วยชามที่แตกขึ้นมา ใบหน้าซุบตอพบเห็นกระดูกย้งดูน่ากลัวมากขึ้นเมื่อเต็มไปด้วยแรงอาฆาตรุนแรง

สาวใช้ตัวน้อยขมความหวาดกลัวพุ่งเข้าไปจับข้อมือคุณหนูแน่น พยายาม

ทำให้นางปล่อยอาวุธ คาดไม่ถึงว่าร่างพอมลึกลับกลับมีเรี่ยวแรงมากกว่าที่คาดคิด นักเลี้ยวซีพยายามตะโกนเรียกสตินายของตนให้กลับคืนมา เมื่อดูราวกับว่านางกำลังคลุ้มคลั่ง ทำท่าทางราวกับจะกินเนื้อคนก็ไม่ปาน!

“คุณหนู! ท่านสงบใจลงก่อนเถิด คุณหนูเจ้าคะ... โอ๊ย!” ยื้อแย่งกันไปมา บ่าตัวน้อยก็พลาดโดนเศษกระเบื้องแหลมเข้าที่แขนจนได้ แต่ยังดีที่คุณหนูปล่อยอาวุธนั้นตกลงบนพื้นแล้วเช่นกัน เลี้ยวซีไม่มีเวลาสนใจบาดแผลที่เลือดสีแดงเริ่มไหลซึมออกมาเป็นทางยาว เมื่อร่างเล็กของเจ้านายคลั่งกำลังโง่งนงนไปมาก่อนหมดสติล้มลงไปบนเตียงในที่สุด

“คุณหนู!”

ซิงลี่กะพริบตาถี่ๆ ตื่นขึ้นมาด้วยความรู้สึกปวดร้าวไปทั้งตัว

ความรู้สึกคล้ายกับยามที่เธอเพิ่งเสร็จจากการออกกำลังกายอย่างหนัก หน่วงที่พิตเนส เธอมองไปรอบๆ แล้วก็ต้องถอนหายใจออกมาเฮือกใหญ่ เมื่อมันยังคงเป็นสถานที่เดิมและสาวใช้คนเดิม

“คุณหนู ฟื้นแล้วหรือเจ้าคะ ท่านลุกขึ้นตีหมอนก่อนเถิดเจ้าคะ”

ร่างบางปราดเข้ามาพุงเธอให้นั่งพิงหัวเตียง จึงทำให้ซิงลี่เห็นผ้าพันแผลที่แขนของนาง ภาพเหตุการณ์ที่ตนก่อก่อนจะหมดสติพลันแวบเข้ามาในศีรษะว่า เธอเป็นผู้มอบบาดแผลนี้ให้เด็กสาว ซิงลี่แม้ริมฝีปากแน่น ความรู้สึกผิดพุ่งเข้าสู่กลางใจ เธอไม่เคยขาดสติอาละวาดใครที่ไม่ใช้ศรัทธูเค้นจนได้รับบาดเจ็บแบบนี้มาก่อนเลย

“คุณหนู กินข้าวก่อนเถิดเจ้าคะ ร่างกายท่านไม่ได้รับอาหารดีๆ มานานแล้ว”

ซิงลี่กินข้าวเงิบๆ เธอสังเกตสาวใช้ที่แม่จะยังเป็นเด็ก แต่เมื่อไม่กลับคล่องแคล่วทำอะไรสะดวกรวดเร็ว ใบหน้าเล็กกลมฉายแววจริงใจนั้นไม่ปรากฏ รื้อรอยความขุ่นซึ่งที่มีต่อเธอแม่เพียงเศษเสี้ยว

หญิงสาวสงสัยว่าทำไมโดนทำถึงขนาดนี้จึงไม่โกรธเคืองแม่แต่น้อย หากเปลี่ยนเป็นเธอคงจะกรีดคนที่ทำร้ายเธอกลับสักสิบรอย แต่สาวใช้ผู้นี้ไม่มีแม่แต่ร่องรอยของความเกลียดซึ่งในดวงตาใสกระจ่างนั้น นั่นทำให้เธอยังรู้สึกผิดเข้าไป

ใหญ่ ยิ่งอีกฝ่ายทำดีด้วย เธอก็ยิ่งละเอียดใจ พอกินข้าวเสร็จเธอก็จิ้มตัวลงนอนหันหลังให้สาวใช้ตัวน้อย ทำที่หม่นหมองของคุณหนูทำให้เสียชีไม่คอยสบายใจนัก จึงเอ่ยถามด้วยเสียงสดใส

“คุณหนู ท่านคงรู้สึกเหนียวตัวใช่หรือไม่เจ้าคะ” นางก็คาดไว้อยู่แล้วว่า คงไม่มีคำตอบรับ จึงทำแค่พูดไปเรื่อยๆ

“คุณหนูเจ้าคะ ท่านรู้สึกไม่สบายตัวบ้างหรือไม่เจ้าคะ ไม่ได้อาบน้ำมานานแล้ว ที่ผ่านมามีน้ำได้แต่เช็ดตัวให้ท่าน คงไม่สะอาดเท่าแช่น้ำ” น้ำเสียงหวานเนิบช้าราวกับผู้ใหญ่ที่คิดจะทะล่อมเด็กน้อยให้ไปอาบน้ำประพิน แต่ไม่รู้ว่าเป็นอุปาทานไปเองหรือไม่ พอได้ยินเด็กสาวพูด เธอก็เริ่มรู้สึกคันตามเนื้อตัวขึ้นมาโดยพลัน

“บ่าวเตรียมน้ำร้อนกำลังดี และยังมีน้ำมันดอกจืดเหยียนที่ท่านชอบด้วยนะเจ้าคะ ประเดี๋ยวท่านแช่น้ำสบายๆ ให้บ่าวขัดตัวให้นะเจ้าคะ”

นางร้ายสาวหูฟัง ตาเป็นประกายเมื่อได้ยินคำว่า “น้ำมันดอกจืดเหยียน” และคำว่า “ขัดตัว” นับว่าบ่าวตัวน้อยที่ได้ตรงจุดพอดี

ซึ่งลิ้นหันหน้ากลับมาทาบสาวใช้ หลบตาพรางพยับหน้าเบาๆ เป็นเชิงว่า เธอจะอาบน้ำและจะขัดตัวอะไรนั่นด้วย

บ่าวตัวน้อยเห็นดังนั้นจึงยิ้มกว้าง รีบปราดเข้ามาพุงคุณหนูไปที่อ่างไม้ แต่ก็มีอันต้องเกิดสงครามขนาดย่อม เนื่องจากคุณหนูไม่ยอมให้นางช่วยปรนนิบัติ เปลื้องเสื้อผ้าให้ กระนั้นยกนี้ผู้กำชัยชนะกลับเป็นเสี่ยวซี ด้วยร่างกายของคุณหนูในขณะนี้ไม่มีเรียวแรงแม้จะมีมด

ซึ่งลิ้นที่หึ่งอับอายทั้งขุ่นเคืองในคราแรกกลับกลายเป็นนิ่งอึ้งแทน เมื่อได้มองร่างกายเปลือยเปล่าของตัวเองชัดๆ ความพอมเกร็งจนเห็นรูปร่างกระดูกแต่ละซี่ชัดเจน ไม่ต่างจากผู้หญิงที่เป็นโรคปฏิสเสธาอาหาร นำมาซึ่งความรู้สึกกระอักกระอ่วนระคนสมเพชเวทนาอย่างอธิบายไม่ถูก

เธอรีบก้าวลงในอ่างไม้ด้วยต้องการซ่อนร่างกายนี้ให้พ้นจากสายตาตัวเอง อุณหภูมิอุ่นกำลังดีและการขัดผิวหมวดตัวของเสี่ยวซีช่วยให้หญิงสาวอ่อนคลายอาการเครียดเซมิงลง ราวกับว่าการปลดปล่อยอารมณ์บ่าคั่งออกไปก่อนหมดสติอีกครั้งนั้นกลับส่งผลดี เมื่อในขณะนั้นสมองของเธอแจ่มใสมีสติครบถ้วน พร้อม

สำหรับการคิดวิเคราะห์และประมวลผลทุกสิ่งทุกอย่าง เพื่อทำความเข้าใจกับสถานการณ์แปลกประหลาดที่เธอกำลังพบเจอในขณะนี้

จำได้ว่าตอนนั้นเธอกำลังถ่ายทำภาพยนตร์กำลังภายใน เชือกสลิงของเธอลอยระลือวระแหกพื้น

หญิงสาวสะท้อนเยือกเมื่อนึกถึงวินาทีแห่งความสิ้นหวังนั้น แม้จะเป็นแค่ชั่วเสี้ยวเวลา แต่ก็คงไม่มีวันทำให้ลืมได้ ไหนจะความเจ็บปวดทรมานหลังจากร่างกายซ่านนั้นอีกละ ความร้อนที่ไม่ต่างจากผลึกเธอเข้าสู่ขุมไฟนรก ทรมานจนเธอต้องร้องขอความตายในใจไม่หยุด

ซึ่งลึ่สลับตัดศีรษะอย่างแรง พยายามสลัดความทรงจำอันเลวร้ายออกไป ทั้งที่รู้ว่ามันได้สลัดก็ลงถึงวิญญาณแล้วก็ตาม

“คุณหนู ปวดศีรษะหรือเจ้าคะ” เสี่ยวซีซึ่งกำลังหิวมียวาสลวยให้เจ้านายถามขึ้นด้วยความกังวล

ซึ่งลึ่สายหน้าน้อยๆ เป็นเชิงปฏิเสธ ก่อนจะหลุบตาลงต่ำอย่างคนใช้ความคิด...

จากนั้นเธอก็ตื่นขึ้นมากลายเป็นคุณหนูเคอะริงของยายเด็กเสี่ยวซีนี้ ตื่นขึ้นมาในสถานที่ประหลาดที่เหมือนในละครหรือภาพยนตร์ย้อนยุคที่เธอแสดงบ่อยๆ ไม่ว่าจะเป็เครื่องแต่งกาย การพูดจา สิ่งของเครื่องใช้ และบรรยากาศรอบตัว ทุกอย่างช่างสมจริงจนเธอมั่นใจว่านี่ไม่ใช่เพียงความฝันแฟนตาซีตื่นหนึ่งอย่างแน่นอน

มันหมายความว่าอย่างไรกันแน่ เธอตายไปแล้วมาเกิดใหม่หรืออย่างไรกัน ไม่ใช่สิ... ถ้าเกิดใหม่แล้วทำไมเธอยังมีความทรงจำเป็นโหลวซึ่งลึ่อยู่อีกละ ขณะที่เธอไม่รู้อะไรเกี่ยวกับที่นี่และร่างเด็กสาวแปลกหน้าที่เธอกำลังอาศัยอยู่นี้เลย ซึ่งลึ่คิดตงนั้นจึงตัดข้อสงสัยข้อนี้ไป

หรือว่าเธอตกใจจากอุบัติเหตุจนบ้าเสียดสีสร้างภาพหลอนขึ้นมา? ซึ่งลึ่มุ่นหัวคิ้ว ก่อนจะหันไปจ้องบ่าวตัวน้อยที่อยู่ข้างตัว ไม่ทันที่เสี่ยวซีจะได้ถามอะไรก็ต้องร้องไห้อีกเมื่อถูกเจ้านายหยิกแก้มอย่างแรง

“คุณหนู! ท่านหยิกบ่าวทำไมเจ้าคะ” นางยกมือขึ้นถูแก้มขณะที่ถาม น้ำตาก็พลอยซึมด้วยความเจ็บ แต่ซึ่งลึ่ไม่สนใจที่จะตอบ เธอก็มหันหน้าลงมองมือตัวเอง

นี่ก็ไม่ใช่ เป็นไปไม่ได้เด็ดขาดที่ความบ้ำเสียดสีหรือภาพหลอนจะทำได้ถึงขนาดนี้ ทั้งภาพ เสียง กลิ่น และสัมผัส ทุกอย่างที่เรากำลังเผชิญอยู่ในเวลานี้ คือของจริงทั้งนั้น!

ยะ...อย่าบอกนะว่าเธอย้อนเวลาข้ามมิติอะไรพวกนั้น! ซิงลี่เบิกตากว้าง เมื่อเหลือความเป็นไปได้อย่างสุดท้ายเท่านั้น นางร้ายสาวจึงมาในลำคอ พยายาม ทบทวนหรือฟื้นความทรงจำเกี่ยวกับภาพยนตร์ย้อนเวลาทะเลมิติที่ตนเองเคย รับเล่นมาทั้งหมด

อาถรรพ์ปริศนาในงานเดี่ยวดิเดี่ยวยุติของคุณหนูทำเอาบ่าวตัวน้อยเริ่ม หวาดระแวง กลัวว่าเจ้านายจะคลุ้มคลั่งอาละวาดขึ้นมาอีก “คุณหนูเจ้าคะ” เด็กสาว เอ่ยเรียกเสียงสั้นเครือ พาให้ซิงลี่ปลันได้สติ

ไม่ว่าชีวิตของเธอในตอนนี้จะเป็ภาพยนตร์ลึกลับสยองขวัญ หรือจะเป็น ภาพยนตร์แฟนตาซีก็ตาม อย่างไรก็ตามการจะขบคิดหาคำตอบก็ต้องมีข้อมูล ทว่าใน ขณะนี้เธอไม่รู้อะไรสักอย่าง การจะงมหาคำตอบไปเรื่อยๆ คงไม่ใช่เรื่องที่ดี

นางร้ายสาวตัดสินใจจะหาข้อมูลให้ได้มากที่สุดก่อน จะบ้ำไม่บ้ำ หรือจะ อยู่ในมิติไหนยุคอะไรค่อยมาคิดอีกทีหนึ่งแล้วกัน

เมื่อตัดสินใจได้แล้วว่าควรจะทำอย่างไรต่อไปกับชีวิต ซิงลี่จึงรู้สึกผ่อนคลายมากขึ้น เธอพ่นลมหายใจออกมาเบาๆ รู้สึกสบายตัวกับการได้นอนแช่ น้ำอุ่น มีคนคอยปรนนิบัติขัดผิวและหิวผมให้อย่างเบามือ เธอเหล่มองสาวใช้ ตัวน้อยที่ทำหน้าที่ของตนอย่างตั้งใจ ก่อนเม้มริมฝีปากนิดๆ เมื่อสลัดความรู้สึก ผิดออกไปจากใจไม่ได้จึงค่อยๆ เอ่ยออกมา นิ้วหน้าเล็กน้อยเมื่อเสียงที่ลอดออกมา จากกริมฝีปากเล็กแหบระโหย ทั้งยังสากระคายราวกับเสียงคนชรา

“ฉัน... เอ่อ... ข้า... ข้าขอโทษเจ้าด้วย” นางร้ายสาวขึ้นไปแผลงของเด็กสาว เอ่ยขอโทษอย่างตะกุกตะกักพลางปรับเปลี่ยนคำพูดให้กลมกลืนกับสถานการณ์ ยังดีที่รับบทแม่นางในยุคโบราณมาหลายต่อหลายครั้ง ทำให้คุ้นเคยและสามารถ พูดได้อย่างลื่นไหลเป็นธรรมชาติ

จ๋อม!

หลังจากได้ยินเสียงเธอ เสี่ยวซิงลี่ปล่อยหวีตกลงในน้ำคล้ายมือไม้อ่อนแรง ขึ้นมาทันที บังเกิดความเสียดสนนำอึดอัดระหว่างเธอกับเด็กสาวอีกครั้ง ไม่ต่าง

จากคราแรกที่พบกัน ซึ่งสิ่งนี้ไป นี่สาวใช้ของเธอซาบซึ่งถึงขั้นปล่อยหวีตกเลย
เธอเนี่ย

“คะ...คุณหนู ทะ...ท่านพูดได้หรือเจ้าคะ!”

‘เวร...! นี่เธอเป็นไป้เธอเนี่ย’

สาม หย่วนเยว่ซิง

“เอ่อ... ข้าจำอะไรไม่ค่อยได้ โอ๊ย! ปวดหัวจริง”

ซิงลีที่ถืออึกเอ้ออ้ออยู่สักพักด้วยตัดสินใจไม่ได้ว่าควรจะเป็นไปต่อ
ไปดีหรือไม่ ทำยที่สุดจึงได้แต่งตั้งมุกความจำเสื่อมยอดนิยม ที่ตนเคยทำปากเบ้
ก่อนขอตัวคร่ำครีลีนีต้อออกมาใช้แก้สถานการณ์เฉพาะหน้าไปก่อน

“คุณหนู ท่านเป็นอย่างไรมั้งเจ้าคะ เดี่ยวบ่าวจะรีบไปตามท่านหอมมาดู
อาการ ท่าน...ท่านรอสักครู่นะเจ้าคะ” สาวใช้ละล่ำละลักปากคอสั่นราวกับคุณหนู
กำลังชักแห้งๆ และกำลังจะตายในอีกไม่กี่วินาทีข้างหน้า

เลี้ยวซีจะทำจะพุ่งตัวออกไปจากห้องอย่างรวดเร็ว จนซิงลีต้องรีบคว้า
ข้อมือเล็กแต่เปี่ยมไปด้วยพลังนั้นเท่าที่แขนลืบเหี่ยวของเธอจะมีแรงรั้งไว้ได้

อย่าเพิ่งไปดิ เธอยังไม่รู้เรื่องอะไรเลย!

“เจ้าไม่ต้องไปไหนทั้งนั้นแหละ!” เธอลืมตัวหวาดเสียวดังอย่างไม่เกรงใจ
คออันสากระคายราวกับผงทรายของตน จนสาวใช้สะดุ้งหันกลับมามองด้วยความ
งุนงง ดาราสาวไต่ต้อกแต่ก็พลางกลอกตาคิดหาเหตุผล “จะให้คนเข้ามาดูข้า
เปลือยหรืออย่างไรกัน”

เพียงเท่านี้เสียชีวิตก็หน้าซีดด้วยความละเอียดที่ตนร้อนรนจนลืมเลื่อน
กระทั่งเรื่องสำคัญ ว่าควรนำคุณหนูออกจากอ่างไม้และแต่งตัวเปลี่ยนเสื้อผ้าให้
เรียบร้อยก่อน เด็กสาวคุกเข่าลงกับพื้นพร้อมกับละล่ำละลักพูด

“บ่าว...บ่าวขอภัยเจ้าคะคุณหนู บ่าวสมควรตาย บ่าวไม่ได้ตั้งใจจะให้
ผู้นั้นมา... เอ้อ... ลอบดูท่านอาบน้ำนะเจ้าคะ บ่าว...”

ท่าทางราวกับทำความผิดร้ายแรงจนสมควรโดนเขียนลักร้อยที่ของ
สาวใช้ ทำเอาชิงลื้อยากจะกลอกตา

ทำไมคนขี้หูตึงหูตึงอย่างเธอต้องมาเจอสาวใช้ซี้กั๊ว อารมณ์อ่อนไหว และ
ยังติดอ่างด้วยเนี่ย

คนขี้หูตึงหูตึงลอบถอนหายใจ แล้วจึงพูดลอบก่อนที่บ่าวตัวน้อยของเธอ
จะเอาศีรษะโขกกำแพงตายเหมือนโนซีริลส์กำลังภายในที่เห็นกันอยู่บ่อยๆ

“เอาละๆ ข้ายังไม่ได้ว่าอะไรเสียหน่อย เจ้ามาพุงซี้กั๊ว ซ้ำอยากขึ้นแล้ว”

สาวใช้เซนซิติฟริบปราดเข้ามาพุงเธอออกจากอ่างไม้แล้วพาไปยังหลัง
ฉากกัน เพื่อแต่งกายด้วยเสื้อผ้าที่เตรียมไว้ให้เธอ ระหว่างนั้นซี้กั๊วก็ลอบสอบถาม
สาวน้อยตรงหน้าไปด้วย ตะล่อมถามไปที่ละคำถาม

“เจ้า...?” เธอหยุดไว้เป็นเชิงถามชื่อเสียงเรียงนามอีกฝ่าย

“บ่าว... เสี่ยวซีอย่างไรละเจ้าคะ คุณหนู ท่าน... จำบ่าวไม่ได้หรือ” เสี่ยวซี
เบิกตาที่กลมโตอยู่แล้วให้โตยิ่งขึ้น ซี้กั๊วเริ่มสวมบทบาทหนักแสดงชื่อดัง เธอแสร้ง
ถอนหายใจดูจุกๆ ธรรมดาหน้าหงาย แล้วก้มหน้าลงมองมืออันเล็กสลิบของตน

“เสี่ยวซี ตั้งแต่ข้าตื่นมาก็พบว่าความทรงจำขาดๆ หายๆ เรื่องเล็กน้อย
หรือเรื่องสลักสำคัญล้วนจดจำไม่ได้ทั้งสิ้น แม่แต่ตัวข้านี้เป็นใครก็ยังไม่แน่ใจนัก
ตอนนี้ข้าก็ไม่ต่างจากปลาหลงน้ำ คลำหาทางกลับบ้านไม่พบ ได้แต่ว่ายวนอยู่ใน
ท้องสมุทรอันกว้างใหญ่ที่แสนน่ากลัว ผู้คนรอบกายแลดูน่าหวาดหวั่นไม่ต่างจาก
ปีศาจร้าย เจ้าช่วยบอกเรื่องราวแต่หนหลังให้ข้ากระจ่างที่เถิดนะ”

ยิ่งพูดเธอก็ยิ่งมันปากจนใส่ลำดับสำนวนเข้าไปราวกับกวี พอพูดจบแล้ว
จึงเพิ่งรู้สึกว่ามันฟังดูตอแหลเกินไปหน่อย ซี้กั๊วเหลือบตาขึ้นมองเสี่ยวซีเพื่อลอบ
สังเกตปฏิกิริยาของเด็กสาว ว่าสงสัยหรือจับผิดในคำพูดของเธอหรือเปล่า

ทว่านางร้ายสาวกลับต้องผงะกับใบหน้าที่บิดเบี้ยวราวกับเจ็บปวดรวดร้าว
เกินทนของเสี่ยวซี ดวงตาทั้งคู่อดแน่นไปด้วยน้ำตาที่คลออยู่ประหนึ่งพร้อมจะ
ทะลักลงมาได้ทุกเมื่อ ริมฝีปากเล็กน่ารักนั้นเม้มแน่นจนเธอรู้สึกเจ็บแทน

“เอ้อ... ละ... เสี่ยวซี?” นี่เธอจะเป็นโรคติดอ่างตามเสี่ยวซีแล้วนะ

“คุณหนู ฮึกๆ คุณหนูของป้า คุณหนูที่น่าสงสาร... ฮึก... ของป้า”

เธออยากจะบอกเหลือเกินว่าปล่อยให้น้ำตาไหลออกมาเถิดหนาคนดี ก่อนที่จะขาดอากาศหายใจตาย

ไม่สิ อย่าเพิ่งร้อง เธอต้องได้ข้อมูลก่อน!

“เสี่ยวซี เจ้าอย่าร้องไห้ละ ไม่งั้น... ไม่งั้นก็ข้าคงจะปวดใจนัก” ซึ่งลีแสวงทำหน้าที่ทุกข์ตรมหม่นหมองยิ่งกว่าเดิม หากปล่อยให้เสี่ยวซีเป่าปี่ ดูท่าว่าคงจะยาว กว่าจะปลอบกว่าจะเช็ดน้ำตาน้ำตาทันเสร็จ วันนี้เธอก็คงไม่รู้เรื่องราวกันพอดี ซึ่งประโยคของเธอก็สามารถหยุดน้ำตาของเสี่ยวซีได้ทันที

สาวใช้อารมณ์อ่อนไหวของเธอฟักหน้าหงิกๆ หลายครั้ง ก่อนใช้หลังมือปาดน้ำตาออกอย่างลวกๆ พยายามกล้ำกลืนน้ำตากลับเข้าไปอย่างยากเย็น สีหน้ามุงม่นนั้นฉายสิ่งที่คิดออกมาจนหมดว่า ต่อให้ต้องควักลูกตาก็จะไม่มีวันทำให้คุณหนูต้องทุกข์ใจเป็นอันขาด

“คุณหนูมีชื่อว่าหยวนเยวซิงเจ้าค่ะ เป็นบุตรสาวที่เกิดจากอนุภรรยาของท่านเสนาบดีฝ่ายซ้าย...”

ในที่สุดเสี่ยวซีก็เริ่มเปิดปากเล่าชีวประวัติของหยวนเยวซิงเจ้าของร่างที่ซึ่งลีมาอาศัย เพียงประโยคแรกก็ทำให้เธอต้องกลอกตามองเพดาน

‘เออดี จะชาติไหนเธอก็เกิดเป็นลูกเมียหน่อยสิ!’

ซึ่งลีนั่งฟังป้าตัวน้อยสาธยายอยู่นาน จึงสามารถรวบรวมข้อมูลได้ว่า...

ขณะนี้เธอน่าจะหลุดมาอยู่ในมิติอื่น หาใช่ย้อนเวลากลับไปในสมัยโบราณอย่างที่เข้าใจแต่แรก เนื่องจากเสี่ยวซีบอกว่าพวกเธอกำลังอยู่ในแคว้นเกาจั้น ภายใต้การปกครองของฮ่องเต้ไปเจี้ยนปีที่ 17

ถึงแม้เธอจะละทิ้งวิชาประวัติศาสตร์จีนไปแสนนานแล้ว แต่ก็พอจำได้ว่าไม่เคยได้ยินบันทึกที่กล่าวถึงแคว้นเกาจั้นหรือราชวงศ์ไปมาก่อน ยังมีอีกสามแคว้นชื่อประหลาดที่เหลือ นั่นคือแคว้นเปยเหลียง แคว้นยูฝู และแคว้นซีหม่าน ซึ่งเธอก็ไม่เคยได้ยินเช่นเดียวกัน

หากไม่ใช่ประวัติศาสตร์ที่เคยจำเรียนมาผิดเพี้ยนทั้งหมดเหมือนหนังสือคนละม้วน นั่นก็หมายความว่าได้อย่างเดียวคือ... ที่นี้ไม่ใช่มิติหรือดินแดนที่เธอ

เคยอยู่

กระนั้นข้อเท็จจริงที่รับรู้ก็ไม่ได้สร้างความตื่นตกใจให้ซึ่งลี้เท่าที่ควร เพราะอย่างน้อยเธอกับคนที่นี่ก็พูดภาษาเดียวกัน อีกทั้งยังนับว่าเธอไม่ได้โชคร้ายไปเสียหมด แม้ร่างที่เธอเข้ามาอาศัยจะอัปลักษณ์เหมือนวิญญานเฮี้ยน แต่ก็เป็นที่โปรดปรานของขุนนางขุนนาง ไม่ใช่ชนชั้นบ่าวไพร่

บอกตามตรงว่าถ้าเธอต้องไปรองมือรองเท้ารับใช้คนอื่น... มีหวังจวนแตกแน่!

พูดถึงหยวนเยว่ซิง เจ้าของร่างที่เธอยืมใช้อยู่ในขณะนี้ นางเป็นถึงบุตรคนที่สามของเสนาบดีฝ่ายซ้ายหยวนชินสื่อ และหลิวผู้เยาว์อนุภรรยา ซึ่งลี้ซัดใจเล็กน้อยที่มารดาของหยวนเยว่ซิงเป็นเพียงอนุภรรยา เพราะฐานะนี้สำหรับคนในยศสมัยนี้เรียกได้เต็มปากเต็มคำว่าต่ำต้อยด้อยค่า

ตระกูลหยวนรับราชการเป็นขุนนางมาหลายต่อหลายรุ่น แต่ที่ผ่านมาก็มีเพียงขุนนางระดับปลายแถวและขุนนางระดับกลาง ดูเหมือนว่าหยวนชินสื่อจะมีหน้ามีตาที่สุดในบรรดากุลหลานตระกูลหยวน เพราะได้เป็นถึงเสนาบดีฝ่ายซ้าย ได้ถวายงานใกล้ชิดนายเหนือหัว

หลังจากเข้ารับราชการได้ไม่นานจึงสู่ขอเหยียหลังนำ บุตรีคนโตของใต้เท้ากรมคลังมาเป็นคู่หมั้น มีบุตรและบุตรด้วยกันสามคน เป็นหญิงสองชายหนึ่ง ถัดมาก็ไม่กี่ปีจึงรับสตรีเข้าบ้านอีกสามคน นั่นก็คืออันหนึ่งเจียว หม่ารุ่ยเซียง และคนสุดท้ายก็คือหลิวผู้เยาว์ มารดาของหยวนเยว่ซิงเจ้าของร่างที่เธอยืมใช้ชั่วคราวนั่นเอง

จากบรรดาสตรีทั้งหมดของหยวนชินสื่อ กล่าวได้ว่าฐานะของหลิวผู้เยาว์เลวร้ายที่สุด แม้จะเป็นอนุภรรยาเหมือนกัน แต่อันหนึ่งเจียวและหม่ารุ่ยเซียงต่างก็มาจากตระกูลขุนนางท้องถิ่น ในขณะที่หลิวผู้เยาว์เป็นเพียงสตรีที่มาจากหอนางโลม!

ไต่ยืนเพียงเท่านี้ซึ่งลี้ที่มีประสบการณ์ตรงและคร่ำหวอดกับละครและภาพยนตร์นำเข้ามาทันก่อน ก็พอจะจินตนาการสภาพความเป็นอยู่ของสองแม่ลูกในจวนแห่งนี้ได้ เหนือศีรษะขึ้นไปยังมีภรรยาอีกสามคนคอยกอดขี่ข่มเหง คาดว่าบรรยากาศก็คงครึกครื้นไม่ต่างจากคฤหาสน์ตระกูลโหลวของเธอเท่าไร

กรรมัง

หลิวผู้เยาว์เป็นเพียงหญิงขายเสียงดนตรีในหอนางโลมชื่อดังของเมืองหลวงจิ้นโจว นอกจากฝีมือที่เก่งกาจจะเป็นหนึ่งแล้ว นางยังครอบครองใบนางงามอ่อนหวานไม่ต่างจากเทพธิดา เล่ากันว่ายามที่หลิวผู้เยาว์ยังเล่นดนตรีอยู่ในหอนางโลมนั้น ชื่อเสียงของนางซจรขยายไปทั่วทั้งสี่แคว้นเลยทีเดียว

แต่ช่วงน่าเสียดายที่แม่ฮูหยินสี่จะมีหน้าตาตางดงามลุ่มเมือง ทว่าร่างกายกลับอ่อนแอยิ่งนัก หลังจากคลอดบุตรได้คนหนึ่งก็ไม่สามารถตั้งครมภ์ได้อีก ทั้งยังป่วยกระเสาะกระแสะเรื่อยมาจนในที่สุดก็สิ้นใจลงเมื่อหยวนเยวซิงมีอายุได้เพียงห้าขวบเท่านั้น

นับจากวันที่ฮูหยินสี่หมดลม ก็ไม่มีใครได้เห็นรอยยิ้มหรือได้ยินเสียงใสดูระลังแก้วของหยวนเยวซิงอีก คาดว่าเป็นเพราะเด็กน้อยได้รับความกระทบกระเทือนทางจิตใจจากการสูญเสียมารดาอย่างกะทันหัน หยวนซิ่นสี่ผู้เป็นบิดาจึงตัดสินใจส่งหยวนเยวซิงไปที่ศาลประจำตระกูลบนภูเขาที่อยู่ห่างไกลเมืองหลวงหวังเพียงให้บุตรสาวได้ขัดเกลาจิตใจให้สงบ และปล่อยวางความเศร้าโศกเสียใจ

เวลาผ่านไปอย่างเงียบงัน เพียงพริบตาเดียวก็ผ่านพ้นไปเจ็ดฤดูหนาว...

นานพอให้ผู้คนลืมนเรื่องราวหลายเรื่อง ลืมผู้คนหลายคน กระทั่งความจริงที่ว่าจวนเสนาบดีเคยมีเด็กน้อยหน้าตาจิ้มลิ้มคนหนึ่งก็คล้ายจะถูกกละองหิมะลบเลือนไปเสียแล้ว

กระทั่งเข้าอันหนาวเหน็บในวันหนึ่ง หน้าประตูจวนปรากฏร่างเล็กบางของเด็กหญิงในชุดขาวพราว ดวงงามบริสุทธิ์จนบ่าวชายผู้เปิดรับถึงกับตื่นตะลึงนั่งค้างไปในบัดดล ด้วยคิดว่าตรงหน้าตนคือเซียนจิ้งจอกน้อยจำแลงกายมา

นางก็คือหยวนเยวซิง บุตรีคนที่สามของนายท่านนั่นเอง!

“เดี๋ยวนะๆ งดงามดังเซียนจิ้งจอก?”

ระหว่างที่เสี่ยวซีกำลังเล่าอย่างออกรส ซิงลีก็อดขัดขึ้นมาด้วยน้ำเสียงไม่เชื่อถืออย่างมากไม่ได้ เธอซึ่งนี้เข้าหาตัวเอง พลังเล็กคิ้วสูงราวกับจะถามเป็นเชิงว่าข้าเนียนะ?

เสี่ยวซีทำหน้าปูเลียนๆ ทว่ายังยืนยันเสียงแข็งว่าร่างที่เธออาศัยอยู่ที่เคยงามมากๆ งามชนิดลุ่มบ้านลุ่มเมืองยิ่งกว่าอุนหลิวเลยทีเดียว เมื่อเห็นท่าที่จริงจัง

ชั้นแข็งของบัวตัวน้อย แม้จะไม่ได้นึกเชื่อถือคำของอีกฝ่าย แต่ซิงลีก็จำใจพยักหน้าเบาๆ เป็นเชิงให้เล่าต่อ

เลี้ยวซีเริ่มสาธยายต่อ ยามที่หยวนเยวซิงกลับมาสู่จวนตระกูลหยวนอีกครั้งก็มีท่าที่แตกต่างไปจากเดิมอย่างสิ้นเชิง ก่อนจากไปในคราวนั้นเด็กน้อยที่เพิ่งสูญเสียมารดามีแต่ความหดหู่เศร้าหมอง ดูเปราะบางจนคล้ายว่าหากแตะเพียงแผ่วเบา ก็อาจทำให้นางแหลกสลายปลิวหายไปกับสายลมได้

ทว่าเด็กสาวในวัยสิบสองปีที่กลับมาใหม่นี้ อยากรู้แต่ความเศร้าหมองสักกระพริบ ทิวร่างของนางกรุ่นกลิ่นกำจายความบริสุทธิ์ผุดผ่อง กิริยาท่าทางอ่อนหวานนุ่มนวลประหนึ่งกุสสตรีที่ได้รับการอบรมมาอย่างดี หาใช่เด็กสาวที่เติบโตในวัดโบราณอันห่างไกลความเจริญแต่อย่างใด

หยวนซิ่นสือฟังพอใจกับบุตรีที่พลิกฟื้นจากความหดหู่เศร้าหมองผู้นี้เป็นอย่างมาก เห็นได้จากการที่เขาสั่งสร้างเรือนใหม่เอี่ยมหลังใหญ่กว่าเรือนเดิมให้นาง มีเรื่องน่าเสียดายเพียงอย่างเดียวคือ แม้เวลาจะผ่านมานานแล้ว แต่หยวนเยวซิงก็ยังไม่สามารถพูดคุยเช่นปกติได้ ส่วนใหญ่เด็กสาวจึงต้องสื่อสารกับผู้อื่นด้วยการเขียนและวาดภาพ

ตั้งแต่เล็กเซตาคีวิตของหยวนเยวซิงกล่าวได้ว่าขึ้นลงอย่างน่าหวาดเสียวกว่าคุณหนูวัยเดียวกันคนอื่นนัก จึงไม่มีใครคาดคิดว่าวันหนึ่งจะเกิดเหตุร้ายกับเด็กสาวผู้นี้...

คุณหนูสามใช้ชีวิตเรียบง่ายอยู่ในจวนเสนาบดีได้เพียงสองปี ก็เกิดพลัดตกสระบัวในจวน กว่าจะมีบัวที่ว่ายน้ำเป็นช่วยขึ้นมาได้ ลมหายใจเด็กสาวก็แทบปลิดปลิวไปเสียแล้ว นางใช้ขันทันจนหมดสติ แม้ยังมีลมหายใจอยู่ แต่เวลาผ่านไปหลายสิบวันก็ยังไม่มีฟื้นคืน ท่านหมอบจิบชีพจรแล้วก็ได้แต่ส่ายหน้า สุดท้ายสูญหินใหญ่จึงจัดแจงย้ายหยวนเยวซิงไปอยู่ที่เรือนเลี้ยวเยว ซึ่งแต่เดิมคือเรือนพักอาศัยของอนุหลิว ทั้งยังตั้งอยู่ที่จวนอันห่างไกล

เนี่ยหลังนำกล่าวที่ว่าทำไปเพื่อที่หยวนเยวซิงจะได้รับรักษาตัวอย่างเจียบสบ โดยไม่มีผู้ใดรบกวน

‘แหม เกะเขี้ยวลูกเลี้ยงไปไว้ไกลหูไกลตาละสิ!’ ซิงลีลอบทำปากเบ้ คิดในใจว่าท่านแม่ใหญ่คนนี่คงไม่ธรรมดา

เวลาล่วงเลยผ่านไปสามเดือน หยวนเยวซิงก็ยังไม่ตื่น ทุกคนต่างมั่นใจว่าคุณหนูสามไม่มีทางรอดแล้ว แต่เสี่ยวซีซึ่งเป็นสาวใช้ประจำตัวก็ยังคงป้อนน้ำป้อนข้าว และป้อนยา ทั้งยังเช็ดถูร่างกายและดูแลตามอัธยาศัย จนกระทั่งเช้าวันหนึ่งขณะที่ป่าวตัวน้อยกำลังจะเข้ามาเช็ดตัวให้คุณหนูสามอย่างเคย ก็พบว่าคุณหนูนอนหงายอยู่กับพื้น

หากจะพูดให้ถูกก็คือเธอ... โหลวซิงลีในร่างหยวนเยวซิงนั่นเอง!

นางร้ายสาวที่หนึ่งฟังเรื่องราวตลอดเวลา บ้างก็ยกมือขึ้นปิดปาก บ้างก็อุทาน บ้างก็เบิกตาโตแสรังทำเป็นตกใจ ทว่าแท้จริงภายในไม่ได้รู้สึกอะไรมากมายอย่างไรเรื่องราวที่ได้ยินก็ไม่ใช่อติตของเธอ ฟังไปก็ไม่ต่างจากฟังนิทานชีวิตของเด็กสาวคนหนึ่ง ที่ออกจะโศกเศร้าไปสักหน่อย

...ไม่ว่าจะเป็นลูกเมียน้อย แม่ตาย เป็นเอ๋ เป็นใบ้ โดนเตะไปอยู่นอกบ้าน จมน้ำนอนอืดอยู่กับที่สามเดือน แถมล่าสุดยังโดนวิญญาณคนอื่นสิงร่างอีกต่างหาก!

อ้อ จะว่าไปแล้วต้องบอกว่าหยวนเยวซิงเป็นมนุษย์ที่ชีวิตโคตรเฮงซวยเลยต่างหาก

อันที่จริงเธอก็ไม่ได้อยากเป็นหนึ่งในความเลวร้ายของหยวนเยวซิง ทำตัวเป็นปรสิตรแฝงในร่างของอีกฝ่ายแบบนี้หรอก แต่ทุกสิ่งทุกอย่างที่เกิดขึ้นเธอก็ไม่รู้จะแก้ไขหรือหาคำตอบที่ไหนเหมือนกัน เธอก็อยากกลับไปยังที่ของเธอ กลับไปเป็นตัวของตัวเอง ไม่ใช่มาแย่งร่างคนอื่นแบบนี้

โดยเฉพาะร่างที่คุณภาพชีวิตค่อนข้างแย่มากของยายเด็กหยวนคนนี่!

‘ว่าแต่ฉันควรแก้งเป็นใบ้มัยนะ จะได้ไม่มีใครสงสัยว่าไม่ใช่หยวนเยวซิงตัวจริง’ ซิงลี้กลอกตาขณะคิดก่อนจะยกไหล่

‘ช่างเถอะ! เอาเป็นว่าไหลตามน้ำไปก่อนแล้วกัน ยังไงไอลิวสาวใช้คนนี้ก็ไม่น่าจะสูงเท่าไทร’ คิดได้ดังนั้นอติตซูเปอร์สตาร์ชื่อดังคับฟ้าจึงสวมวิญญาณนักแสดงทันที

“เสี่ยวซี ข้าพบเจ้าเป็นคนแรก ตั้งแต่พื้นจากวันคืนอันแสนมืดหม่น ดั่งลูกเจี๊ยบที่เพิ่งกะเทาะออกจากเปลือกไข่มาพบหน้ามารดา ตอนนี้อข้าหวังว่าคุณ

ไปหมด” ซิงลีค่อยๆ เอื้อมตัวไปกุมมือทั้งสองของเสี่ยวซี “เจ้าต้องคอยอยู่ข้างกายข้าตลอดนะเสี่ยวซีคนดี อย่าทิ้งข้าไปไหนเสียล่ะ” ถึงแม้เจ้าเสี่ยวซีอะไรนี้จะดูฉลาดน้อยไปหน่อย แต่ไม่ว่าอย่างไรเธอก็ต้องเกาะหนีบอีกฝ่ายเอาไว้ก่อน อย่างน้อยเด็กสาวตรงหน้าเธอก็ไม่ใช่คนชั่วหรือคนเจ้าเล่ห์อะไร

“คุณหนู ท่านวางใจได้ บ่าวไม่มีวันทอดทิ้งท่านเป็นอันขาด!”

เวรตาทั้งสองของบ่าวตัวน้อยเปล่งประกายสดใสแรงกล้าจนซิงลีรู้สึกแสบตา นางร้ายสาวทำที่เป็นซาบซึ้ง ทว่าภายในใจกลับลอบยิ้มมุมปาก

‘คนโบราณนี่หลอกง่ายดีแฮะ ชอบจริง!’

เช้าวันต่อมา เมื่อนางร้ายสาวยังคงลืมนดาตื่นขึ้นมาเจอเพดานไม้เช่นเคย

ก็ปิดเปลือกตาพร้อมกับถอนหายใจออกมาดังเฮือก

ไม่ใช่ฝันจริงด้วยสินะ หญิงสาวค่อยๆ ยันตัวขึ้นอย่างทุลักทุเล พอดีกับที่เสี่ยวซียกอ่างล้างหน้าเข้ามาในเรือน เมื่อเห็นความเคลื่อนไหวหลังม่านบางสีขาว จึงเอ่ยทักเสียงใส

“คุณหนู ตื่นแล้วหรือเจ้าคะ”

“อือ” ซิงลีขานรับเสียงเบา ยกมือแห่งพอมของตนแหวกม่านบาง กระทบตัวเองไปข้างเตียง ค่อยๆ หย่อนขาทั้งสองลงมาอย่างทุลักทุเล ก่อนจะถอดถอนหายใจออกมาเฮือกใหญ่ไม่ได้ นี่เธอต้องใช้ชีวิตราวกับคนแก่แบบนี้ไปอีกนานแค่ไหนกันเนี่ย

“คุณหนู ท่านล้างหน้าล้างตาก่อนเถิดเจ้าคะ จะได้สดชื่น”

ซิงลีวักน้ำในอ่างเล็กซึ่งลอยด้วยกลีบดอกไม้สีแดงหอมกรุ่น ย้อมออกมาด้วยความสบายใจ เธอเป็นพวกแพ้ทางของหอมจริงๆ

“ชอบหรือไม่เจ้าคะ วันนี้บ่าวหยดน้ำมันหอมจากหอสุคนธ์เขี้ยวนะเจ้าคะ” เสี่ยวซีสังเกตเห็นว่าเมื่อวานเจ้านายมีท่าที่อ่อนลงเมื่อได้แช่น้ำอุ่นซึ่งหยดน้ำมันหอม จึงคาดว่าคุณหนูของนางต้องชื่นชอบของจำพวกน้ำมันหอมระเหยเป็นแน่

“อือ ข้าชอบมาก ชอบใจเจ้าด้วย” ซิงลียิ้มยิ้มตอบเสียงหวาน แม้เธอจะเป็นคนขี้เหวี่ยงขี้นและมึนลึกลับก่อนไปทางหยาบคายเล็กน้อย แต่ถ้าใครดีกับเธออย่างจริงใจ เธอก็รับรู้ได้และจะคลายทำที่ไว้ตัวลง

เสี่ยวซีหนึ่งงั้นไป ตั้งแต่นางเกิดมา เพียงเจ้านายไม่ทุบตียังเป็นเรื่องยาก ไหนเลยจะมีคำขอบคุณให้ชนชั้นบ่าวไพร่เช่นนาง เห็นทีว่าเมื่อวานนางคงไม่ได้กินข้าว ทิวฉวนและเลื่อนตาผาดไป จนเห็นคุณหนูผู้ดังตามอ่อนหวานมีสายตาดูเยี่ยงมือสังหารเช่นนั้นไปได้

นางจ้องมองหยวนเยวซึ่งด้วยสายตาสีชมพูที่ดูเฉยๆ ในใจพลันต้องการปรนนิบัติรับใช้คุณหนูของตนให้ดียิ่งขึ้น เมื่อคุณหนูล้างหน้าล้างตาเสร็จ นางจึงรีบยกอ่างออกไปตั้งแล้วเดินไปคว่ำฝ่ามือซับหน้าให้คุณหนูอย่างเบามือ เมื่อแต่งตัวและเกล้าผมอย่างง่ายให้เจ้านายเรียบร้อยแล้ว เสี่ยวซีจึงเดินออกไปยกสำรับอาหารและเครื่องเคียงมากมายเข้ามาตั้งบนโต๊ะเล็กในเรือน

“ปกติข้าไม่ได้กินกับครอบครัวที่เรือนใหญ่หรือ” ซึ่งลีถามออกไปอย่างไม่ได้คิดอะไร ด้วยคาดไว้อยู่แล้วว่าลูกอนุภรรยาไม่น่าจะมีโอกาสเสวนาหน้าไปกินข้าวร่วมกับโต๊ะที่บ้านใหญ่ได้ แต่ปฏิกริยาท่าทางของเสี่ยวซีที่อึกอักกลุ้มกลอนจนทำหน้าแกงหกต่างหากที่ทำให้เธอรู้สึกผิดสังเกตุ

“เอ่อ... ปะ...ปกติ... ท่าน...ท่านตั้งสำรับในเรือนเจ้าค่ะ” พุดจนจบประโยคขณะที่สองตาก็ยังคงมองพื้น ราวกับจะประกาศให้โลกรู้ว่า ‘ข้ากำลังโกหกอยู่ ข้าสมควรตาย’

ซึ่งลีเสียบไปครู่หนึ่งจึงเอ่ยออกมาเสียงเรียบ “เข้าใจแล้ว” จากนั้นจึงตั้งหน้าตั้งตากิน ไม่ถามอะไรออกไปอีก

เสี่ยวซีลอบเป่าลมเบาๆ หัวใจเต้นอย่างแรงภายในอก เมื่อครู่ตอนคุณหนูเสียบไป นางคิดว่าจะถูกจับได้เสียแล้ว

การไปปดช่างยากเย็นและน่าหวาดเสียวยิ่งนัก!

เมื่อจัดการอาหารสไตล์โบราณและบัวบกเสร็จเรียบร้อยแล้ว ซึ่งลีจึงออกไปนั่งรับลมเย็นสบายตรงโต๊ะม้าหินอ่อนที่อยู่หน้าเรือน โดยมีเสี่ยวซีคอยรินชาหอมกรุ่นให้อย่างเอาอกเอาใจ

“เสี่ยวซี ข้าจะออกไปเดินเล่นรอบจวนเสียหน่อย” เธอพูดขึ้นเนิบช้า แต่เสี่ยวซีกลับตกใจจนผล็อบตด้วยขาสลัดจากโต๊ะ ทางตาสีเขียวเลื้อยไปเห็น มือบางจึงเอื้อมไปจับไว้ได้ทันท่วงที

“ร้าย!” บ่าวตัวน้อยอุทาน ก้อนโล่งใจเมื่อเห็นว่าคุณหนูมือไวคว้าไว้ได้

ทว่าเมื่อนางเงยหน้าพบกับสายตาคาดคั่นจากร่างบาง เสี่ยวซีก็มีอาการอึกอัก

“เอ่อ... บ่าวขอภัยเจ้าค่ะ เอ่อ... คือ... บ่าว... บ่าวคิดว่าร่างกายของท่าน
ยังอ่อนแอหนัก อย่าเพิ่งหักโหมเลยเจ้าค่ะ”

ท่าที่ลนลานและการพูดไม่เป็นคำเช่นเดียวกับตอนตั้งสัจรับยิ่งทำให้เธอ
แน่ใจในสิ่งที่คิด

“เสี่ยวซี...”

ท้ายเสียงที่ลากยาวคล้ายการเตือนทำให้สาวใช้ใจหวิวอย่างบอกไม่ถูก

นางร้ายสาวหรือตากุ้งมพลงกตเสียงต่ำขณะที่ถาม “เจ้ายังไม่ได้ออกผู้ใด
สินะว่าข้าพ้นคินสติแล้ว”

อันที่จริงเธอสะกิดใจตั้งแต่ที่ผ่านมาถึงสองวันแล้วแต่กลับไม่มีใครมา
เยี่ยมเยียน จะดีชั่วอย่างไรห้วนแหวซึ่งผู้นี้ก็เป็นที่ถึงบุตรีแท้ๆ ของห้วนซินลือ
อาจจะไม่ใช่ลูกรัก ไม่ใช่ลูกที่เกิดจากเมียเอก แต่เป็นไปได้อีกที่การฟื้นขึ้นมา
ของห้วนแหวซึ่งจะเป็นไปอย่างเงิบเขียบเขียบขนาดนี้

เว้นแต่เรื่องนั้นยังไม่เล็ดลอดไปถึงหูผู้ใดนั่นเอง

บ่าวน้อยผู้เคยจ้อไม่หยุดเป็นช่วยยามตอนนี้กลับอึกอัก ไม่ทราบจะกล่าว
สิ่งใด

ซิงลี่ได้ที่ยังรุกไล่ด้วยน้ำเสียงที่เต็มไปด้วยความเกรี้ยวกราด “เจ้าปิดบัง
อะไรซื่อๆกันแน่ บอกเข้ามาบัดเดี๋ยวนี้!” ซิงลี่ตบโต๊ะเสียงดังปัง สวมบทบาทเป็น
นายหญิงตัวร้ายที่วางอำนาจกับบ่าวไพร่ในเรือน ก่อนจะนั่งไปนิดเมื่อเห็นเสี่ยวซี
ลงไปคุกเข่ากับพื้นตัวสั่นงันงก

หรือว่าเธอจะเล่นใหญ่ไปหน่อย คิดได้ดังนั้นซิงลี่จึงกระแอมหนึ่งที ปรับ
น้ำเสียงให้นุ่มลงกว่าเดิม แต่ก็ยังคงความน่าเกรงขามเอาไว้ “เออละ เจ้าน่าจะรู้อะไร
ดีกว่าผู้อื่นว่าข้าหาใช้นายที่ร้ายกาจอันใด มีอะไรก็พูดมาตามตรง อย่าได้โกหกปิดบัง
กันให้เสียน้ำใจนายบ่าว”

“คุณหนูโปรดอภัย บ่าว... บ่าวไม่มีอะไรจะพูดเจ้าค่ะ!” แม้จะหวาดหวั่น
ยิ่งนัก แต่เสี่ยวซีก็หลับตาบิ่พูดโพล่งออกมาเร็วเร็ว น้ำเสียงหนักแน่นคล้ายกับ
ว่ายอมตายดีกว่าต้องพูด ซิงลี่เห็นแล้วว่าผิดคาด เมื่อบ่าวขวัญอ่อนของเธอกลับ
ปากแข็งกว่าที่คิด ดูทีคงใช้คำสั่งบีบบังคับให้เด็กสาวพูดออกมาไม่ได้แน่ จึง

เปลี่ยนแผนโดยฉับพลัน

“เจ้า! อ้ออ แฉ่กๆ เจ้ากล้า...แฉ่กๆ อ้ออๆ...” ซึ่งลี้พูดได้ไม่กี่คำก็ไอโซลๆ ราวกับจะขาดใจตาย

ท่าที่โมโหจนหน้าดำหน้าแดงและอาการหอบหายใจของหยวนเยวซึ่งทำให้เสียชีวิตในตระหนกยิ่งนัก ใจของนางหล่นวูบไปอยู่ที่ปลายเท้า “คุณหนูสาม ท่านเพิ่งฟื้นจากอาการป่วย ได้โปรดระงับอารมณ์ลงก่อนเถิดเจ้าค่ะ”

บ่าวตัวน้อยปราดเข้าไปพุง แต่ชิงลี้กลับสะบัดตัวอย่างแรง “อย่า...มา...แฉ่กๆ ยุง...กับ...ข้า อ้ออๆ...” อาการของชิงลี้ยิ่งแยลงเรื่อยๆ

เสียชีวิตทำให้เพราะคิดว่าเป็นความผิดของตน จึงรีบเอ่ยปาก “ฮือๆ คุณหนูได้โปรดเถิดเจ้าค่ะ ฮึกๆ บ่าวยอมแล้ว บ่าวจะเล่าทุกอย่างให้ท่านฟังโดยไม่ปิดบังอีก ฮึกๆ ให้บ่าวช่วยท่านเถิดเจ้าค่ะ”

“แฉ่กๆๆ จริง...รี” ซึ่งลี้ถามย้ำเพื่อความแน่ใจ

“ฮือๆ สาบานด้วยชีวิตของบ่าวเลยเจ้าค่ะ!”

“แฉ่กๆๆ ก็ได้... ข้าเชื่อเจ้า” นำเสียดายที่บ่าวตัวน้อยเอาแต่ร้องไห้ น้ำหู น้ำตาไหล จึงไม่ทันเห็นรอยยิ้มสใจของคุณหนูสามผู้ป่วยหนักกะทันหัน เสียชีวิตเห็นเพียงเจ้านายของตนอารมณ์เย็นลงจนอาการดีขึ้นก็ดีใจยิ่งนัก รีบปราดเข้าไปพุงนางเข้าไปนั่งพักที่ตั้งในเรือน เมื่อจัดแจงให้เอนหลังพิงอย่างสบายตัวแล้ว จึงถามเจ้านายขึ้นอย่างเป็นกังวล

“คุณหนู ให้บ่าวตามท่านหมอดีหรือไม่เจ้าค่ะ”

“ไม่ต้อง ข้าดีขึ้นแล้ว และจะยิ่งดีมากขึ้นไปอีกหากได้ฟังความจริง” เธอเอ่ยด้วยน้ำเสียงคาดคั้น อาการป่วยหายเป็นปลิดทิ้ง เสียชีวิตนี้คงเขาลงกับพื้น พลังหลุบตาลงต่ำ เริ่มเปิดปากเล่าถึงสิ่งที่ปิดบังออกมาจนหมดเปลือกอย่างไม่กล้าปิดพลิ้ว

แท้จริงแล้วหยวนเยวซึ่งอยู่ในจวนเสนาบดีด้วยความยากลำบากมาตลอดแรกเริ่มเมื่อคุณหนูสามกลับมาจากศาลประจำตระกูล นายท่านก็ให้ความสนใจเป็นอย่างมาก ถึงขั้นสร้างเรือนให้ใหม่ ทั้งยังมาเยี่ยมเยียนแทบทุกวัน ทว่าหลังจากเชิญท่านหมอมามาตรวจรักษาอาการป่วยพูดไม่ได้แล้ว ท่านหมอก็ลงความเห็นว่าการป่วยเป็นไข้ของหยวนเยวซึ่งไม่มีวันรักษาหาย

นับแต่หันเห่วนชิ้นลือกก็ไม่มาเยี่ยมเยียนหรือเรียกหาบุตรสาวพิการอีกเลย หลังจากนั้นชีวิตของหยวนเยว่ซิงในจวนเสนาบดีแห่งนี้ก็เริ่มลำบากมากขึ้นเรื่อยๆ ทั้งไม่ได้รับเบี้ยหวัดประจำเดือน สาวใช้ในเรือนถูกลดจำนวนลงจนเหลือเพียงหนึ่งคน กระทั่งอาหารการกินยังย่ำแย่ยิ่งกว่าบ่าวไพร่ในจวนเสียอีก มีหน้าซำยังถูกหยวนหลังถึงและหยวนหลังจู่ สองพี่น้องจากเรือนใหญ่กลั่นแกล้งตบตีให้เจ็บตัวอยู่บ่อยๆ

อาศัยว่าบ่าวไพร่ไม่กล้าปากมาก ส่วนหยวนเยว่ซิงก็เป็นใบ้ หรือต่อให้พูดได้ก็ยังไม่แน่ว่าบิดาจะสนใจลูกอนุต่ำต้อยทั้งยังพิการคนหนึ่ง ทุกคนต่างคิดตรงกันเช่นนั้น นับวันการกลั่นแกล้งจึงยิ่งหนักขึ้นทุกที ถึงขั้นเลือดตกยางออกยังคงเคยมี

ยังดีที่เมื่อหยวนเยว่ซิงหมดสติไปจากเหตุการณ์ตกรถกระบี่ในครั้งนั้น นอกจากซูหยินใหญ่จะย้ายนางมาในเรือนเลียวยว่ที่รกร้างและแสนห่างไกล ก็ไม่ได้ยื่นมือมายุ่งเกี่ยวอะไรอีก อาจจะต้องคิดว่าอย่างไรหยวนเยว่ซิงก็คงไม่รอดชีวิตจึงได้ปล่อยเอาไว้

ไม่มีใครคาดคิดว่าเด็กสาวที่หมดสติไปนานหลายเดือนจะฟื้นขึ้นมาได้ราวกับมีปาฏิหาริย์...

เสี่ยวซีคิดทบทวนดีแล้วก็เห็นว่าตนควรเก็บเรื่องคุณหนูสามตื่นจากการหลับใหลเป็นความลับไว้ก่อน ด้วยกลัวว่าซูหยินใหญ่จะอาศัยโอกาสที่คุณหนูของนางกำลังอ่อนแอไร้เรี่ยวแรงมารังแกให้ต้องล้มหมอนนอนเสื่ออีก ยิ่งเมื่อเสี่ยวซีเห็นว่าคุณหนูสามความจำเสื่อม จำเรื่องราวแต่หลังไม่ได้ นางก็ไม่อยากบอกเล่าเรื่องราวอันน่าเจ็บช้ำน้ำใจให้ฟัง หวังเพียงว่าเจ้านายของตนจะมีแต่ความทรงจำที่ดีๆ เกี่ยวกับครอบครัวเท่านั้น

“อ้อ เป็นเช่นนั้นเอง” ซิงลี่ฟังเรื่องราวทั้งหมดแล้วจึงสรุปได้โดยง่ายก็คือ บ่าวตัวน้อยศิระกะลมผู้นี้โกหกปกปิดด้วยความเป็นห่วงและหวังดีต่อนายของตนนั่นเอง

ที่แรกเธอเห็นท่าที่ลับๆ ล่อๆ ก็คิดระแวงไปตามประสาคนที่ไม่ไว้ใจใครง่ายๆ ที่แท้เด็กสาวก็ทำไปเพื่อปกป้องนายของตน ซิงลี่จึงใจอ่อนยอมลงทันที ความรู้สึกผิดที่เธอสร้างทำเป็นป่วยจนทำให้บ่าวผู้ใส่ชื่อไร้เคียงสาคนนี้แตกตื่น

จนน้ำตาร่วงผุดวาบขึ้นกลางใจ

ว่าแล้วก็ตัดสติใจทำสิ่งที่ขัดต่อคอนเซ็ปต์นางร้ายของตน ด้วยการเอื้อมมือลงไปเช็ดน้ำตาที่ไหลเประอะเปื้อนโบหน้าของเสี่ยวซี “ก็นึกว่าอะไร เรื่องแค่นี้เอง ฮูหยินใหญ่รี พี่ใหญ่พี่รองรี ลองมายุ่งกับข้าสิ จะตบให้...” ซึ่งลีชะงักเมื่อสาวใช้เงยหน้ามองอย่างฉงนสงสัยพลันกลืนคำว่า ‘ปลิ้น’ ลงคอไปทันควัน

ซึ่งลีหัวเราะฮาๆ กลบเกลื่อน พลังออกแรงดึงให้เสี่ยวซีลุกขึ้นยืน แล้วตบที่น่องข้างตัวเป็นเชิงให้เด็กสาวนั่ง เสี่ยวซีก็อึกอักพร้อมกับส่ายหน้าเป็นพัลวัน นายบ่าวจะนั่งเสมอกันได้อย่างไร

นางร้ายสาวนึกรำคาญจึงถลึงตาใส่ บ่าวตัวน้อยเลยยอมนั่งแต่โดยดี ก่อนที่ซึ่งลีจะแยมยิ้มอย่างพอใจ

“เมื่อครู่ข้าหมายถึงว่าข้ามีเจ้า ข้าไม่กลัวหรอก หรือเจ้าจะทอดทิ้งข้า?” เธอลูบหลังลูบไหล่ของเสี่ยวซีที่น้ำตายังคงไหล บ่าวตัวน้อยรีบส่ายหน้าหัวอจนปอยผมปลิว

“บ่าวเป็นบ่าว จะทอดทิ้งเจ้านายได้อย่างไรเจ้าคะ”

“เด็กดี เช่นนั้นเจ้าต้องเชื่อฟังข้า ห้ามมีเรื่องปิดบังข้าอีก เข้าใจหรือไม่” ซึ่งลีได้ที่จึงรีบตีเหล็กตอกร้อน กล่าวล่ำทับอีกหลายคำ การจะอาศัยอยู่ในโลกที่ไม่คุ้นเคยซึ่งเธอเองก็ไม่รู้ว่าต้องติดอยู่ที่นี้อีกนานแค่ไหน เธอต้องการคนที่ไว้วางใจได้ อย่างน้อยมีแค่คนเดียวที่ยังดีกว่าไม่มี

“บ่าวไม่กล้าแล้วเจ้าคะ” สาวใช้รีบทำหน้าที่

“ดีมาก” ซึ่งลีลูบศีรษะกลมเกลี้ยงของเสี่ยวซีพลาบเอ่ยปลอบ สัมผัสสั่นราวกับเส้นไหมส่งผลให้ลูบไปลูบมาเธอซึกจะติดใจ ‘เหมือนเจ้าตบแถวคอนโดเลยแฮะ’

แต่จะว่าไปก็สมควรอยู่หรอกที่เสี่ยวซีจะเป็นกังวลเกี่ยวกับเธอ เมื่อทอดมองแขนผอมแห้งซุบซิดของตนแล้ว เธอก็ต้องถอนหายใจเฮือกใหญ่

ดูท่าว่าสิ่งที่สำคัญที่สุดในตอนนี้ น่าจะเป็นการเปลี่ยน ‘ผี’ ให้กลายเป็น ‘คน’ มากกว่า